

Mívám rozechvělé pocity

Vojtěch Strítěský
dramaturg
Smetanovy
Litomyšle

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
6/2019 / ročník XXIX / 29 Kč

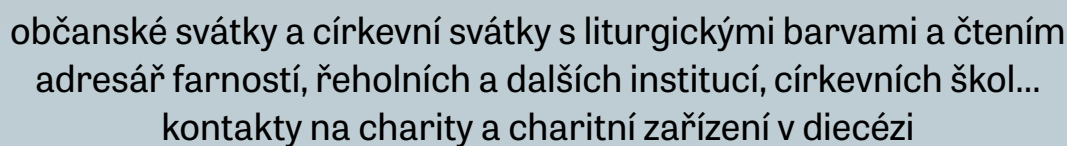
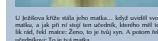
11 Poutní místo Hemže

15 Rychnovský triumf ve Vídni

19 Papežova mota proprio

22 Seznamte se prosím

**pro rok 2020 s biblickými citáty,
vybranými biskupem Josefem Kajnekem**

[illegible]

K dostání na farních úřadech nebo v Karmelitánském knihkupectví v Hradci Králové.

(Z obsahu

- 10 **výročí**
Růže pro P. Josefa Štemberku
- 11 **poutní místa diecéze**
Hemže – oblíbené poutní místo Josefa Luxe
- 14 **knihy**
Víra, zbožnost, mecenát
- 15 **kultura**
Rychnovský chrámový sbor triumfoval ve Vídni
- 19 **aktuální dění v církvi**
Svatý otec vydal motu proprio na téma zneužívání: Vy jste světlo světa
- 20 ČBK otevřela kontaktní místo
- 22 **člověk a vztahy**
Seznamte se, prosím (SSP)
Pohledem organizátora
Pohledem pravidelné účastnice
- 26 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 422, e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o., Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bankovní spojení:
Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 /5500,
variabilní symbol 551, specifický symbol je evidenční číslo čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Napiš něco o naději...

...poradila mi jedna řeholní sestra, když jsem s ní mluvil o tom, co by mělo být v červnovém Adalbertu. Měla pravdu v tom smyslu, že v této době a v našich končinách až zoufale potřebujeme naději. Stačí denně otevřít snad jakékoliv médium, aby se na nás vyvalila spousta informací a někdy i dezinformací, které nám berou klid a naději. A ostatně známe to každý ve všech fázích našeho života, s jakou úzkostí – a taky nadějí – pronášíme věty typu: doufám, že dobře dopadne písemka, že udělám maturitu, že to bude v práci dobré, že ta holka zabere na mé pozvání do kina, že dítě bude zdravé, že bude v zaměstnání dobrá parta, že se uzdravím,..... a nakonec asi řekneme: doufám, že až umřu, tak se navždy sejdou s blízkými v Bohu.

Všichni máme zkušenosti s tím, že mnohé naděje se staly realitou, ale že také mnohé situace skončily neúspěšně, ba až žalostně... Je opravdu neúspěch tak špatný, není vlastně novou šancí? Elias Vella v knize *Srdce pastýře* píše: „*Když chtěl americký prezident Abraham Lincoln vybrat člověka do své administrativy, neptal se jen na jeho životopis, ale také na seznam jeho neúspěchů. A selhání dotyčné osoby ho ve skutečnosti zajímala mnohem víc, než její úspěchy... Uvažoval nad tím, jak se člověk dokázal se svými selháními vyrovnat... říkával: potřebuji zkušené lidi, kteří umějí řešit problémy... člověka poznáváme podle jeho selhání a ne podle úspěchů...*“ Tuto moudrost doplňuje další prezident a ještě k tomu disident, dramatik a esejista Václav Havel: „*Naděje není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.*“

Jako křesťané máme v tomto světě velmi důležitý úkol, z kterého se nevykrouíme. Ať se děje, co se děje, nebudme naivními, ale budme realisty. A realita naší víry spočívá – v naději. Tu nám dává Kristus, který ve své lásce k nám ukazuje, že má smysl něco hledat, za něčím jít, pro něco nebo někoho se obětovat. To je pevná podlaha pro náš život, to je pokoj, to je radost. Až toto budeme zakoušet, staneme se nositeli naděje i druhým.

Říká se, že naděje umírá poslední – ona ve skutečnosti neumírá, ale proměňuje se v jistotu záchrany, kterou Bůh nabízí všem. Krásně k tomu dodává skvělý anglický spisovatel Gilbert Keith Chesterton: „*Jenom ti, kteří vydrží ještě deset minut, když už je vše ztraceno, vytvářejí naději.*“

Všem žehná

o. Jan Linhart)

V roce 2013 byl Votěch Střiteský oceněn Stříbrnou pamětní medailí Senátu České republiky „Za zásluhy o rozvoj hudebního života“, kterou převzal od tehdejšího předsedy horní komory parlamentu Milana Štecha

Hudba je pro mě darem z nebes

Vojtěch Strítěský. Muž, který již čtvrtou dekádu hudebně vzdělává a vychovává obyvatele a tisíce návštěvníků východočeské Litomyšle, města, kde se i díky národnímu obrození a významným osobnostem na poli duchovním, kulturním i politickém, tvořily dějiny národa českého.

Jako dramaturg Národního festivalu Smetanova Litomyšl však významnou měrou zasahuje i do duchovního života lidí, když v opravdu nebývalé míře, oproti jiným českým festivalům, zařazuje do programu toho litomyšlského, nesoucího jméno nejvýznamnějšího místního rodáka, duchovní skladby. A protože si této skutečnosti dosud nikdo snad ani nevšimnul, zeptali jsme se na to my.

„Vaše kořeny jsou litomyšlské“

Narodil jsem se v Litomyšli jako šesté dítě nedlouho potom, co se moji rodiče do města přistěhovali. Tatínek pocházel z Pohory v Sebranicích, maminka z Dolního Újezdu. Už od dětství jsem se seznámoval s vírou v naší římskokatolické rodině. Později jsem se dozvěděl, že moje maminka měla přání, aby se alespoň jeden ze synů mohl stát duchovním – a měl jsem to být snad já. Je pravda, že jsem od útlého dětství ministroval a bral jsem to opravdu poctivě. Vstával jsem třeba kolem páté na roráty a kupodivu mi to ani v tuhých zimách nevadilo. V podstatě jsem byl denně v kostele a na faře. A tam jsem se dostal velmi blízko k nejrušnějším slavnostem, ceremoniálům, obřadům, – i těm smutným – a samozřejmě hudbě, která se mi stala celoživotním zájmem i profesí.

Pamatuji, jak jsme chodívali pěšky na poutě, především na nedaleký Chlumek, ale také jsme byli autobusem v Čenstochové, Vambercích, Žarošicích, na Sváté Hoře... Mimochodem – uplatňování závěrů II. Vatikánského koncilu nebylo tak rychlé, takže jsem ještě zažil latinské

mše. Ebenovo ordinárium, přestože již bylo napsané, si muselo na svoji oblibu ještě dlouho počkat. Moje první kontakty s vírou i vjemy hudební jsou u mne tedy spojeny především s muzikou barokního charakteru, s varhanami, se zpěvem lidu, s písněmi mariánskými...

„Co rozhodlo, že jste se začal o hudbu více aktivně zajímat?“

Rodičům ve škole na základě přezkoušení pověděli, že bychom s bratrem mohli a měli začít chodit do Lidové školy umění. Můj bratr Pepík prohlásil, že bude dělat cokoliv, jen ne chodit do „hudebky“! Mně se ale nápad líbil. Ve zdejší LŠU mně zapůjčili trumpetu a já se na ni začal učit. Vlastní jsem následně dostal k 10. narozeninám od rodičů. Musela to být pro ně obrovská oběť, protože u nás doma se, vzhledem k počtu dětí a ekonomické situaci rodiny, k narozeninám dával třeba pomeranč a maminka upletla šálu nebo svetr. Jsem za to rodičům moc vděčný. Samozřejmě mám trubku dodnes schovanou, přestože jsem na ni nehrál nijak moc dobře.

„Kam vás hra na trubku posunula?“

Především do časem vyhlášené dětské dechovky pana učitele Františka Kašpara, který ji založil, dirigoval, rozepisoval pro ni noty, sháněl vystoupení... Absolvovali jsme jich několik desítek ročně, koncertovali jsme po celé republice, účinkovali i v televizi.

Já k tomu měl ovšem závodně fotbal, basket, hokej, pořád jsem četl, v kině bych byl nejraději non-stop, a když se

konal „od kostela“ zájezd, nechyběl jsem na žádném. Vůbec jsme neznali slovo nuda – a možná také proto bylo období mého dětství krásné! Moji starší bratři byli velcí trempové, každý víkend zmizeli kamsi na „potlach“. Hráli na kytary, a tak jsem se i já po jejich vzoru – a od nich – na kytaru naučil hrát. A díky tomu si i dnes v autě rád poslechnu dobrou folkovou a country muziku. Obecně jsem docela tolerantní k různým hudebním stylům, jediné, co fakt nemohu vystát, je techno a house. To je na mě zkrátka příliš.

„Studovat jste šel nakonec ale zpěv.“

Moc rád jsem zpíval, lásku ke zpěvu mám docela určitě po mamince, ta si zpívala neustále. Když jsem se dozvěděl, že v Pardubicích budou otevírat konzervatoř, domluvil jsem se ve Vysokém Mýtě se zkušenou učitelkou zpěvu paní Šumskou, aby mne během roku připravila k přijímačkám na konzervatoř. Vše se podařilo a já v roce 1979 nastoupil v Pardubicích do třídy prof. Milana Strítěského. Byla to sice doba normalizace, ale kdo by vzpomínal na studentská léta ve zlém! Na naší škole učilo mnoho skvělých kantorů, z Prahy dojížděli ti, kteří tam měli z rozličných důvodů působení zakázané, chodili jsme společně i do hospůdek a povídali si o kumštu. A měl jsem báječné spolužáky, s nimiž jsem dosud v čilém kontaktu.

Vystudoval jsem tedy operní zpěv a po vojně, kterou jsem prozpíval v Armádním uměleckém souboru, jsem se vrátil do Litomyšle a chtěl se stát učitelem ve zdejší Lidové škole umění. Trvalo dva roky, než mně to bylo umožněno. Ve

◀ V 80. letech uváděl Vojtěch Střítecký besedu se spisovatelem Jaroslavem Foglarem

◀ V roce 2004 zavítala na provedení oratoria Petra Ebena *Apologia Sokratus* celá jeho rodina, Vojtěch Střítecký zcela vpravo

studiu zpěvu jsem se rozhodl pokračovat ještě na AMU v Praze a byl jsem tam dokonce přijat. Po Listopadu se rázem změnilo takřka úplně všechno a já poznával, že několik let dálkového studia se pro mě stává nereálným, takže jsem ze školy s těžkým srdcem odešel. V té době jsem už byl několik let silně angažovaný u litomyšlského hudebního festivalu.

77 To byl ale o dost jiný festival oproti tomu porevolučnímu.

Ano, byl zcela jiný než ten dnešní. V té době jsem byl předsedou umělecké rady festivalu, ale staral jsem se také o květiny, o zákulisí, šatny, zkrátka jsem prošel produkcí tenkrát ještě malého festivalu od píky, za což jsem samozřejmě vděčný. V roce 1992 jsem se pak stal dramaturgem a uměleckým šéfem festivalu. Hned na začátku jsme se rozhodovali, jak dál a jestli vůbec dál. Museli jsme se nějak vyrovnat i s festivalovým dědictvím 80. let. Rozhodli jsme se nakonec pokračovat a festival zásadně proměnit. V lednu jsme se sešli a v červnu jsme zahájili festival v úplně novém střihu. Tenkrát šlo o dva prodloužené víkendy a během let program festivalu narostl na dnešních čtyřicet tři pořadů a asi sto dvacet doplňkových akcí. V tomto ohledu došla Smetanova Litomyšl vrcholu, protože nádvoří zámku a stejně tak ani město se nedají nafouknout. Pro mě je důležité, aby zde i v dalších letech zpívali a hráli ti nejlepší zpěváci a hudebníci.

77 Kdy jste viděl poprvé operu vy sám?

Tu úplně první „naživo“ jsem viděl a slyšel právě v Litomyšli v roce 1974. Byla to *Prodaná nevěsta* v podání pražského Národního divadla. Nikdy na to nezapomenou! Celá ta forma hudebního divadla mě tehdy velmi nadchla a stala se z toho láska celoživotní.

77 Bylo možná před rokem 1989 uvádět jakýkoliv repertoár?

Zejména po nástupu Gorbačova v Sovětském svazu jsme si mohli dovolit začít otevřeně mluvit o uvádění také jiných skladatelů než jen Smetany a autorů slovanských. To jsme pak sváděli ne úplně akademické půtky s dogmatiky a velmi fundamentálními zastánci ryze Smetanovské linie. Nebylo nás mnoho, kteří jsme prosazovali, aby se festival otevřel i zahraničním autorům, včetně italských. To fungovalo na některé lidi, kteří tvrdili, že zejména verismus se v Litomyšli nikdy nesmí hrát, jako červený hadr! Mně tyto debaty pomohly utvářet názory a také mě to dovedlo k permanentnímu dovzdělávání se v oboru opera. Předsedal jsem nově jmenované dramaturgické komisi, musel jsem mít vědomosti i argumenty. Víte, ona obtížná byla už samotná jednání s divadly. Také tam seděly na důležitých místech nomenklaturní kádry, které měly jasně dané, s čím se na zájezdy jezdí a s čím ne.

77 Dramaturgie festivalu Smetanova Litomyšl zařazuje každoročně také nemalé procento pořadů s duchovní tematikou. U ostatních českých hudebních festivalů tomu tak není.

Předěl festivalové dramaturgie byl jednoznačně dán změnou politického režimu u nás. To je jasně patrné, když porovnáte programy ročníků do roku 1989, které byly, bohužel ale samozřejmě, podmiňovány souhlasem ideologického oddělení OV KSČ, a těch následujících, které jsme už připravovali ve svobodných podmínkách. Neraď bych se pouštěl do spekulací, proč jiné hudební přehlídky uvádějí duchovní hudby méně, ostatně jsou naopak festivaly, které se na ni specializují. Smetanova Litomyšl každoročně přináší na čtyři desítky pořadů a duchovní, resp. chrámová hudba je v nich zastoupena náležitě, neboť tvoří nesmírně významnou a naprosto nepominutelnou součást pokladnice české i světové hudby. K častějšímu uvádění na našem festivalu jistě přispívá také okolnost, že Litomyšl leží v kraji tradičně religiозním a po duchovní hudbě zde tudíž existuje přirozená poptávka. Dnes už k nám samozřejmě jezdí lidé z celé republiky i zahraničí, ale návštěvnické jádro zůstává zdejší. My jsme otevření každé dobré a kvalitní hudbě a já si jako dramaturg naprosto nedokážu představit, že bych duchovní hudbu, která tak často opěvuje lásku – nejen k Bohu, ale také mezi bližními, opomíjel.

◀ Vojtěch Stříteský uvádí Velké finále Smetanovy Litomyšle 2018

◀ „Ať zemi vládne pokoj...“, pod vrcholkem Mojžíšovy hory na Sinaji v roce 2018

77 Myslíte, že by se to zamlouvalo litomyšlskému rodákovi Zdeňkovi Nejedlému, který stál kdysi u počátku Smetanovských hudebních slavností?

Jakkoli odpověď na tuto zajímavou otázku může být pouze hypotetická, pokusím se o ni. Nejedlý se ve svých vědeckých pojednáních samozřejmě duchovní hudbou – zejména tou českou a nejstarší – dosti zabýval a myslím, že by, zdůrazňuji jako historik, proti uvedení některých děl nic nenamítal. Například Krčkova husovská kantáta Krédo mistra Jana by mu byla tematicky jistě blízká. Ovšem z hlediska festivalu byl zastáncem smetanovského monotematismu. A protože Smetana až na úplné výjimky žádnou duchovní hudbu nepsal, asi by se mu naše dramaturgie zamlouvat nemohla. A jako přesvědčenému komunistovi a jednomu z protagonistů tragických 50. let už vůbec ne!

77 Před lety se jeden Litomyšlan z řad KSČ důrazně ohradil proti zařazování duchovních děl do programu festivalu.

Ano, pamatuji si, že v 90. letech na Městský úřad přišel takový dopis, s obsahem jsem byl seznámen. Upřímně řečeno – na takovou hloupost se reagovat nedá. Jako kdyby někdo nabádal turistu, ať se jde podívat na Pražský hrad, ale nevstupuje do katedrály nebo do Jiřského kláštera! Samozřejmě si uvědomuji, jak strašně musela nová dramaturgie festivalu ateisty

rozčilovat – a možná je hněte dodnes. Je třeba si totiž uvědomit, jak jsem již řekl, že to byl okresní výbor partaje, kdo měl až do roku 1989 v programu Smetanovy Litomyšle konečné slovo. A „soudruzi“ jej uplatňovali – třeba v 50. letech k nám nesměla jedna z nejlepších oper Bedřicha Smetany – Tajemství, samozřejmě kvůli scéně poutníků, kteří zpívají mariánskou píseň „Matičko Boží, obětuj...“. A mnozí si ještě pamatujeme, že v 80. letech k nám na zájezdy nemohl s Národním divadlem přijíždět milovaný Eduard Haken, neboť kdykoli zde byl, zpíval ve venkovských kostelích při nedělních bohoslužbách – například Biblické písně.

77 V programu festivalu míváte staletími prověřená duchovní díla, ale i ta soudobá. Jak jsou diváky přijímána?

Obecně nemohu říci, že by přijímání soudobé hudby bylo nadšené či bezvýhradné. Tak tomu prostě nebývalo v historii a není tomu tak ani nyní. Ale chci se vyhnout jakémukoli zevšeobecňování, protože jsou také posluchači, a není jich málo, kteří hudbu soudobou preferují. A to se přirozeně týká i hudby duchovní. Já v tomto ohledu vycházím ve festivalové dramaturgii jednak z určitého kánonu „ať v chrámech zní nová hudba“, jistě se opírajícího o vstupní verš 98. žalmu „Zpívejte Hospodinu píseň novou“, za druhé z premisy, že nejsme festivalem „staré hudby“, ale naopak moderní přehlídkou, která nejenže se nebrání, ale přímo vyhledává vhodné inovace!

Samozřejmě to občas přináší určité pnutí, ale také od toho přeci kumšt byl, je a bude! Dodnes vzpomínám třeba na koncert, na němž jsme uvedli v chrámu Povýšení sv. Kříže náročnou 8. symfonii Miloslava Kabeláče „Antifony“ komponovanou na starozákonní text „Mene, tekel, ufarsín“. Před kostelem se pak utvořilo několik skupin návštěvníků, kteří hlasy poměrně vzrušenými diskutovali o tom, zda byli na „nejlepším“ nebo „nejhorším“ koncertu v životě! Jsem přesvědčen, že opravdu dobrá hudba nenechává naprosto nikoho netečným a že je to jen a jen kvalita, která o zařazení do programu festivalu musí rozhodovat.

77 Předpokládám, že zařazujete i díla, která nejsou tak posluchačsky atraktivní, ale vy víte, že by se hrát přesto měla...

Jistě by bylo snazší a komerčně úspěšné sestavovat dramaturgii jen z takových děl, která jsou „prověřená“, atraktivní a neustále žádaná. A takových kompozic je nejméně několik desítek. Ale to není ani přibližně cesta, po níž se chceme ubírat. Naší ambicí sice je sestavovat dramaturgii přitažlivou a ano, musíme se ohlížet i na příjem ze vstupného, které dnes představuje již 40 % našeho rozpočtu. Těž je třeba si uvědomit, že jsme festivalem letním, konaným v podstatě pod širým nebem – i to ovlivňuje skladbu programu. Ovšem obecně jdeme cestou vysoké umělecké

(Se sólistkou Metropolitní opery New York Deborah Voigtovou po skončení jejího Galakonzertu v roce 2015

(Na 60. ročníku Smetanovy Litomyšle v roce 2018 zazněla světová premiéra kantáty Český poutník, libreto Vojtěch Střítešský, hudba (zleva) Jan Ryant Dřízal, Jiří Gemrod, Sylvie Bodorová a Jan Kučera

náročnosti a zásadním kritériem pro nás je – a to se asi budu opakovat – kvalita. Po pravdě to nevnímám jako věc zásluhou, ale jako povinnost, přestože je to složitější a musíme zájemcům program více vysvětlovat, přibližovat a lákat, než kdybychom hráli jen „evergreeny“. Ale to neznamená, že bychom si nemohli dovolit do programu zařadit i pořady odlehčenější, které potěší i méně náročného posluchače. Naše programová mozaika je nejen vyvážená, ale i pestrá a návštěvnost, která nyní představuje více než 90% obsazenost hledišť, je důkazem, že cílíme správně.

„ Jak vzniká dramaturgie jednotlivého ročníku?

Vzhledem k tomu, že zveme na festival především ty nejlepší dosažitelné umělce, musíme si jejich vystoupení rezervovat dva až tři roky dopředu. A jsou i výjimečné ročníky, jejichž dramaturgie se tvoří jinak, než ty ostatní. Jedním z těch výjimečných byl ročník 2014, kdy město Litomyšl převzalo od zhotovitelů revitalizované zámecké návrší. K tomu jsem cílil celou dramaturgii ročníku, která měla v podtitulu Vzkříšení. Dalším tematickým ročníkem byl 2018. Festival měl šedesát let a zároveň se slavilo 100. výročí republiky. Tím příštím bude rok 2024, kdy uplyne 200 let od narození Bedřicha Smetany a my chceme uvést kompletní Smetanovo operní dílo. Obecně se

snažím, aby byla dramaturgická struktura každého ročníku bohatá, od oper přes kantáty, oratoria, písňové a sborové koncerty až po koncerty symfonické, komorní či varhanní. Nechci a nemohu opomíjet jubilea významných skladatelů – vždy se ale snažím přijít na nějakou jednotící linku, která spojuje více pořadů.

„ Vzpomenete si na nějakou infarktovou situaci během festivalu?

Takových příhod se stalo mnoho a ne všechny patří zveřejňovat. Ale třeba: do začátku představení Dvou vdov v záměckém nádvoří zbývají minuty. A najednou se zjistí, že hajný Mumlal, který „jde na plac“ už ve třetím výstupu, nemá pušku – prostě ji rekvizitář na zájezd nezabalil! Co bez ní na tom jevišti bude dělat, co si bez ní počne, vždyť z ní má i vystřelit?! No, během patnácti minut se nám v zákulisí sešlo z Litomyšle a blízkého okolí pět flint – od vzduchovek po historické ručnice! Ani se neptejte, odkud. A samozřejmě nemohu opomenout ani situace, které nám připravilo počasí. Zažili jsme průtrže mračen, orkán, sedmistupňový večer, kdy byl zrovna na programu balet i neskutečné vedro, kdy teploměr šplhal pomalu ke čtyřicítce a my hráli odpolední koncert! To pak dobře poznáte lidi i charakter: v týmu i mezi umělci...

„ Ohlédnete-li se za těmi roky zpět, co vám vytane na mysli?

Že jsem dostal opravdu dva vzácné dary – setkávat se a spolupracovat s mimořádnými, ba největšími osobnostmi, k nimž jsem jako kluk nebo student vzhlížel jako k idolům. Byla jich celá řada, upřímně jsem měl rád Eduarda Hakena, Petra Ebena... Samozřejmě se stalo, že jsem byl z některých setkání i rozpačitý až zklamáný, ale to je život. Obecně jsem však poznal, že ti největší kumštýři jsou zpravidla prostí a srdeční.

No a tím druhým darem je okolnost, že mojí prací je můj celoživotní koníček. Takový bonus řada lidí nemá a do práce chodí z materiální nutnosti nebo i s nechutí! Ne snad, že bych nikdy neměl slabou chvíli, ale pocit štěstí stále převládá.

„ I přední umělci mívají trému. Odvedou v Litomyšli vždy výkon na 100 %?

Numericky se to přesně vyjádřit nedá. Snad u všech, i těch vůbec nejlepších, existuje tréma a nervozita. U některých to má třeba i jisté fyziologické projevy, jiní před výkonem odmítají komunikovat, protože mají napjaté nervy, další zase nervozitu zakrývají až žoviálností. Ale i podle toho, jak kdo umí s tímto napětím před výkonem pracovat, můžeme poznávat jeho profesionalitu i odhadovat výkon. Je asi potřebné zmínit, že naše zámecké nádvoří často zapůsobí i na skvěle připravené umělce dosti ohromujícím dojmem; také si musí poměrně rychle zvyknout na úplně novou

◀ V roce 2014 v Arcibiskupském paláci při přípravě obřadu znovuvysvěcení kostela Nalezení sv. Kříže v Litomyšli, s kardinálem Miloslavem Vlkem a P. Františkem Benešem SDB

◀ Slavná mše svatá, znovuvysvěcení kostela Nalezení sv. Kříže v Litomyšli, 15. června 2014

akustiku – ať už vlastního hlasu či nástroje, na jiný zvuk a dozvuk orchestru...

V poslední době si však nepamatuji, že by u nás někdo umělecky propadl. A mimořádně mne těší, když excelují umělci či celé projekty, od kterých by to zrovna nikdo nečekal.

◀ Na co jste v letošním programu hrdý?

Pokaždé, když v lednu držím v rukou novou programovou brožuru festivalu, mívám rozechvělý pocit, protože se najednou zhmotní několikaletá dramaturgická práce, která každému ročníku předchází. Stojím si samozřejmě za každým pořadem, který je do programu zařazen, nicméně – přiznávám – také letos mám hned několik svých „favoritů“, dá-li se to tak říci. Především jsou to nepřilíh často uváděné, ale nádherné Hry o Marii Bohuslava Martinů, které u nás, se sbory na arkádách, budou určitě patřit k vrcholům festivalu. Mimochodem, ač v létě, budeme mít na II. zámeckém nádvoří Betlém se vším všudy. To proto, že třetí část Her o Marii je pastorel Narození Páně. Uvedeme také další dílo současného českého skladatele Aleše Březiny – po Toufarovi to bude příběh mladé židovské malířky, která zahynula v Osvětimi, komorní opera Charlotte. Velikou radost mám z vynikajícího obsazení festivalové premiéry Berliozovy dramatické legendy Faustovo prokletí. Člověku až běhá mráz

po zádech, když si představí, jak v úžasné akustice našeho zámeckého nádvoří po pekelné scéně pandemonia vyzní závěrečný sbor Hosanna!, kterým andělé doprovázejí čistou duši Markétky do nebe...

◀ Jak ovlivňuje vaše osobní víra v Boha dramaturgii festivalu?

Kdybych věřící nebyl, nejspíš by byla dramaturgie sestavována poněkud jinak. Ale musím zdůraznit, že to není světonázor, co určuje programovou strukturu. Tím zásadním elementem je a bude kvalita – skladeb i interpretů. A pak také – možná překvapivě – čas. Totiž to, co nabízíme v programu dnes, by bylo v roce 1992 nemyslitelné, respektive mám za to, že by nebylo prodejné. Ke všemu je třeba dospět, dorůst. To se netýká jen našich posluchačů, kteří – řečeno v mírné nadsázce – zrají se mnou. Dozrávání lze dosáhnout jen neustálým posloucháním hudby, diskuzemi o ní. Během těch let u festivalu jsem mnoho věcí také ve svém životě zažil a pochopil. A přirozeně mne to formovalo a formuje, osobnostně i pracovně. Samozřejmě, že při tvorbě dramaturgie nesmím dát úplně na své vlastní pocity. Ale nebylo by úplně normální, kdybych přece jen trochu do své práce neprojektoval sebe sama a vlastní hudební preference. Také vzhledem k tomu, jaký je o festival a jeho pořady zájem, mám pocit, že to, chvála-bohu, docela funguje.

◀ Co pro vás znamená duchovní hudba?

S panem profesorem Ebenem jsme při provedení jeho Posvátných znamení rozmlovali o hudbě jako o kadidlu, jehož kouř také stoupá vzhůru a nese osobní modlitbu.

Na Moravě se říká, že kdo zpívá, dvakrát se modlí. Myslím si, že s poslechem hudby je to obdobné. Stačí zavřít oči a prostřednictvím tónů se můžete ocitnout v jiné sféře a v jiné komunikaci se Stvořitelem. Zejména u některých skladeb a v některých obdobích. Asi je každý prožíváme jinak a s jinou hudbou – já si třeba na Velký pátek pouštím Mesiáše a v neděli pak radostně notuju Michnovu píseň Vesel se, nebes Královno. A podobně intenzivní pocity mívám při Dvořákově Stabat Mater či jeho Requiem, to jsou kompozice, které mne opravdu a vždy hluboce dojímají.

Dnes především děkuji Pánu Bohu za mé rodiče, kteří mi nejdříve darovali onu trumpetu, drželi mě u muziky a pak dokonce nechali hudbu vystudovat. A skutečnost, že mi je dáno mít jako zaměstnání vlastního koníčka, přijímám jako dar převeliký, ale také v pokoře, protože vím, že je to zároveň úkol, který musím dle nejlepšího svědomí a vědění plnit.

Pavel J. Sršeň)

(Knižní tipy**Karmelitánské
nakladatelství**

www.ikarmel.cz
 Komenského 328, 509 01 Nová Paka
 Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
 zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
 www.kna.cz/prodejny

Louis de Wohl

Dobývat nebe

Život sv. Kateřiny Sienské

Román oživuje příběh svaté Kateřiny Sienské (1347–1380), jedné z nejpozoruhodnějších žen církevních dějin. Barvířova dcera, předposlední z pětadvaceti dětí, trvá na tom, že se zcela zasvětit Bohu. 448 stran, brožovaná, 399 Kč

Annie Laurentová

Islám

Pro ty, kdo o něm chtějí mluvit, ale zatím o něm mnoho nevědí

Kniha dává precizní a nezkrslující odpovědi na všechny podstatné otázky, jež vyvolává islám v současném světě. V době, kdy emoce převládají nad racionálním přístupem, jde autorka odvážně do hloubky. 248 stran, brožovaná, 389 Kč

Růže pro P. Josefa Štemberku

V neděli 12. května proběhla v Pecce slavnostní připomínka **150. výročí narození** peckovského rodáka, posledního lidického faráře P. Josefa Štemberky.

Setkání se zúčastnila řada významných hostů, mimo jiné také Štemberkova prarůž Ludmila Lojdová Markovová, ředitelka Památníku Lidice Martina Lehmannová nebo historik František Kolouch, pověřený Arcibiskupstvím pražským sepsat Štemberkův životopis, který by mohl posloužit jako jeden z podkladů pro případné zahájení procesu jeho blahorečení.

Slavnostní mši svatou v kostele sv. Bartoloměje celebroid biskup královéhradecký Mons. Jan Vokál. V kázání připomněl statečnou volbu P. Josefa Štemberky, který se s vědomím blížící se tragédie rozhodl zůstat se svými farníky a před smrtí je duchovně posiloval. Následně se uskutečnila slavnostní vernisáž panelové výstavy Josef Štemberka – kněz a vlastenec. Výstava je určena pro venkovní instalaci. Z Pecky by měla během roku putovat dále po místech spojených s životem kněze Štemberky. V červnu bude vidění i na Pivovarském náměstí v Hradci Králové, od poloviny září pak v Jičíně a na sklonku podzimu v Lidicích.

Osobnost a odkaz Josefa Štemberky propojují jeho rodiště Pecku a Lidice, kde byl 10. června 1942 společně s dalšími 172 muži zastřelen nacisty. Symbolickou tečkou za připomínkou 150. výročí jeho narození bylo zasazení růže před kostelem v Pecce – ujala se ho místní starostka Hana Štěrbová společně s ředitelkou Památníku Lidice Martinou Lehmannovou. Lidickou růží v Pecce posvětil biskup Jan Vokál, který také přijal záštitu nad celou připomínkovou akcí.

Pavel J. Sršeň

Genius loci

Hemže – oblíbené poutní místo Josefa Luxe

Hemže u Chocně se staly další zastávkou na naší cestě za poutními místy královéhradecké diecéze. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1309. Z téže doby jsou také první historické zmínky o kostele na Hemžích. Do husitských válek byl farním kostelem, titulu Zvěstování Panny Marie.

Podle farní pamětní knihy „*skrovňý a malý ze dříví*.“ V roce 1679 byl zbořen. Raně barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie, slavnostně posvěcený 12. září 1683, si oblíbila rodina polistopadového politika Josefa Luxe. To však nebyl jediný důvod návštěvy, na kterou jsem se opět vydala v doprovodu Mons. Josefa Sochy: „*Hemže, oblíbené především věřícími na Choceňsku a Vysokomýtsku, jsem zvolil proto, aby- chom se podívali do tváře poutního místa nemajícího věhlas Malých Svatoňovic nebo Chlumku, ale důležitého pro lidi z blízkého okolí. Panna Maria patří k plejádě světců na prvním místě a lidé dobře vědí, že mariánská úcta má velkou sílu. To nám určitě povědí ti, kdo jsou tady doma.*“

A potvrzuje to Václav Čihák. „*Zájem o naše poutní místo býval v minulosti značný. Hemže leží v pomyslném středu několika vesnic, nakonec i malého města Brandýs nad Orlicí. Za 1. republiky, ale i dříve, sem poutě chodily zvláště v máji. Každou neděli tady byla bohoslužba slova a pak mše svatá. Rovněž tak z Chocně chodilo procesí silnicí, kde je sedm kapliček z roku 1718 zasvěcených radostem Panny Marie. Soubor je chráněn jako kulturní památka České republiky. Ty kapličky byly při poutích otvírány a do roku 1972 kolem nich lipovou alejí procházely průvody věřících, doprovázených kněžími a ministranty s korouhvičkami, vyhrávala hudba. Nej- dřív jsme se řadili u kostela sv. Františka*

v Chocni, později jsme byli vykázáni ke hřbitovu, kde je první kaplička. Lidi sem přicházeli hlavně z těch okolních vesnic. Procesí šlo z Chocně do Hemží asi hodi- nu, protože u každé té kapličky byl nějaký proslov, modlitba. Šlo se poměrně volným tempem, poněvadž ten kopec je dost str- mý. Bývaly tady i velké národní poutě. Do- konce v roce 1921, jak praví kronika, bylo tady asi 15 tisíc lidí. Veselé a radostné byly pouti v časech mého mládí. Když jsme šli tím průvodem, zvonily zvony. A když jsme se pak dostali do těch lip, to byla nádhera. A houpačky a kupecké krámy od začátku toho stromořadí. Teď máme bohosluž- by v našem kostelíčku prakticky na kaž- dý mariánský svátek. Když to přijde na

V zimě mají Hemže zvláštní kouzlo

všední den, tak večer. Když na sobotu, tak ráno. No a neděle je neděle.“

„Pouť je cesta odněkud někam,“ přidává se Josef Socha a pokračuje: *„Pan Čihák to řekl pěkně. Už od dětství každá pouť bylo takové vzepětí celého bytí. Člověk se na to hodně dlouho těšil a pak z toho taky hodně dlouho žil. Děly se věci, které se dají těžko vypovědět. Když člověk přicházel, viděl už z dálky věž zvonice. A když pak vstoupil do chrámu, tak se cítil v takovém velkém bezpečí života, ale zároveň také prožíval jistotu, že ho slyší někdo, kdo má velmi porozumění pro jeho životní cestu. A proto sem lidé rádi chodili. Komunikace poutníků s Bohem byla ta základní skutečnost a tady konkrétně skrze Pannu Marii.“*

„Tisíckrát pozdravujeme tebe, ó Matičko Krista Ježíše; ty jsi krása veškerého nebe, tobě celá říše koří se. Ty jsi po Bohu ta nejprvnější, tobě čest a chválu nejpřednější andělé a svatí vzdávají, královnou tebe nazývají.“

Sluníčko nám hřeje do zad, když přicházíme k chrámovým dveřím. Čeká tam na nás bývalá dlouholetá kostelnice poutního kostela v Hemžích Jarmila Hubáčková. Původní historické klíče prošly mnohými rukama. Hubáčkoví mají kostelníčení v rodině. Začínal tatínek, pak se o kostel starala společně s manželem a po jeho smrti ještě řadu let sama. Pěči o kostel už sice před pár lety předala, ale na roky tam prožité s láskou vzpomíná.

„Poutní tradice tady vznikla díky milostné sošce Panny Marie s Ježíškem,“ vysvětluje Václav Čihák. *„Do původního farního kostela ji věnoval hrabě Kurze v roce 1662. Její původ je neznámý, jen zpráva pamětní knihy říká, že ji přivezl z Uher. Ta, ke které přicházíme chrámovou lodí, je ovšem její replika. I náš kostel byl navštíven nenechavci. Zajímavé je, že nic se tady neztratilo, kromě historické skříň v sakristii. Ráno jsme přijeli a byla pryč. Bohoslužebné věci z ní byly vyházené na podlaže, ale jinak nechybělo nic. Jen ta skříň. Choceňský děkan, zesnulý P. Bohuslav Půlkrábek, potom po poradě rozhodl, že dá udělat repliku. Původní soška je v Hradci Králové.“*

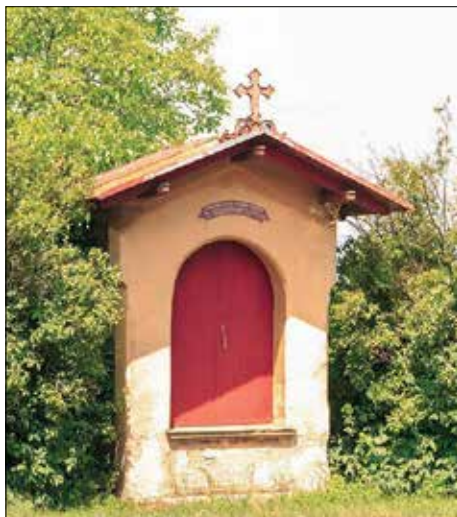
Kostel Nanebevzetí Panny Marie nechal postavit Jan Bedřich hrabě z Trauttmansdorffu. Řadu let patřil k nejvyšším hodnostářům Českého království. Díky dědictví i vlastním nákupům vybudoval rozsáhlé majetkové zázemí. Jeho poslední významnou akvizicí byl v roce 1683 zisk panství Choceň s 15 vesnicemi. Krátce nato nechal vybudovat poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Hemžích.

„Chrám je obdélníkového půdorysu,“ rozhlíží se Josef Socha. *„Po stranách jsou kaple, presbytář je půlkruhový, na bocích se nachází sakristie a oratoř. Z vnitřního vybavení je zajímavý oltář ze 17. století, na kterém je ve skříni uložená zmíněná milostná soška Madony a obraz Nanebevzetí Panny Marie v nástavci. Sochy sv. Jana Křtitele a sv. Františka jsou*

umístěny po stranách oltáře. Boční oltáře zdobí obrazy od Jana Umlaufa z roku 1880. Rád bych upozornil také na sochu Ecce homo a kazatelnu s evangelisty. A vidím velmi pěkné trojdílné varhany, skříň je také z 18. století.“

Úcta k Panně Marii na Hemžích se vzмáhá od poloviny 17. století. Důkazem toho, že prosby k nebeské Matce nezůstaly nevyšly, jsou dary, které byly skládány jako projev vděčnosti. Vznikl tak chrámový poklad, který byl v roce 1784 zkonfiskovaný císařem Josefem II. Poutní kostel je ovšem dodnes svědectvím o důvěře v mateřskou ochranu a pomoc Panny Marie.

„Příputování sošky, které bývá na počátku vzniku poutních míst, mívá svoje dějiny. Soška samotná bývá spojená s nějakou událostí,“ vysvětluje Mons. Socha. *„Potom už je obtěžkána modlitbami, radostmi a starostmi těch, kdo za ní přicházejí. My si asi ne zcela dovedeme vysvětlit, co se děje s člověkem, který sem vstoupí a za sebou má nějakou bolestnou událost nebo trápení. Jak se tady otevírá tajemství Božímu a přítomnosti Panny Marie, to se dá těžko vyjádřit slovem. Krása i síla poutního místa je v tom, že se to všechno vtiskne do těch velkých prostor, a to ho dělá živým. Pak se nedivíme, že tady mnozí lidé chtějí mít třeba svatbu, prožít tady tajemství své lásky. Svatbu tady měl i Josef Lux, a je tady také pochovaný. Hemže, to bylo jeho místo. Sem rád chodil a tady chtěl taky krásnou chvíli svého života prožít.“*

Kaplička na Hemžích

„Josef Lux tady taky hrával na varhany,“ přidává se Václav Čihák. „Hrál překrásně i v Chocni, při každé příležitosti. Ale tady on byl hodně často. A pokud se nepletu, tak se tady vdávaly a ženily i jeho děti. Je to takové rodinné poutní místo rodiny Luxových.“

Velikost ani věhlas poutního místa, předpokládám, není rozhodující. Důležité je, aby lidé k němu měli niterný vztah. Aby v nejbližším okolí, kde to důvěrně znají, měli svoje místo modliteb a díkyvdání, obracím se znovu na svého průvodce.

„Tak. To je přesně to, co dělá poutní místo poutním místem. Že dochází k setkání člověka s Pánem Bohem. Různými cestami, ale velmi silně. A tady je i krásný výhled do kraje, až vyjdeme ven, ukáží vám jej. Naši předkové stavěli logicky na vyvýšeném, viditelném místě. Když ne přímo na kopci, jako je to třeba v případě nedaleké Homole, tak aspoň tak, aby byl poutní chrám ze všech stran vidět. Každý kostel má svou atmosféru, náladu a do každého vtiskl architekt a kumštýři kus svého srdce. Charisma, které je taky Božím darem a které zkrášluje. Protože poutní je to místo také proto, že je krásné. I po té vnější stránce.“

Kostel na Hemžích nemá vlastní věž. Pokud se turista krácející údolím Tiché Orlice domnívá, že vidí kostelní věž, je na omylu. Je to nedaleko kostela volně stojící zvonice. A od ní je za příznivého počasí

vidět daleko do kraje. My to štěstí neměli, takže jsme jenom tušili, kde asi leží vesnice, které Václav Čihák jmenoval.

„Všechny vesnice v okolí mají vztah k našemu kostelu. I když nejsou třeba farností příslušné, třeba Mostek patří už do Brandýsa nad Orlicí. V minulosti tady byly vidět tři kostely. Skořenice, Újezd a samozřejmě Hemže. Teď už stromy povyroستly, jenom Homol je výrazná. Přímě před námi, trochu v oparu, ale vidíme ji. Od ní nalevo na kopci je kříž a za ním Sněžka.“

„Člověk se učí přijímat přes krásu přírody mnoho důležitých poselství,“ přidává se Josef Socha. „Příroda je dar. Já ji nemohu kořistit, ale uctívat ten dar, jak nám ho Pán Bůh předal. Tady vidíme nádhernou scenérii přírody a ten pohled je každý den jiný. Zasvítlí sluníčko z jedné, z druhé strany, některá partie se otevře v jiném světle a hovoří svou neopakovatelnou, originální řečí. Vnímavý člověk si nese v paměti pohled na kraj od obzoru k obzoru. Nejsi tak velký, ale jsi velký tím, že tě Pán Bůh má rád.“

Je čas se rozloučit. Ale ne dřív, než s úctou postojíme u hrobu charismatického politika, od jehož smrti nás dělí už bezmála dvacet let. Náhrobek z pískovcového bloku s pestrou mozaikou vidlicového kříže je dílem malíře Petra Štěpána, choceňského rodáka a dávného přítele. Prostý nápis, až se tají dech. Josef Lux ... 1956–1999. Jak ten čas letí.

„Vzpomínám živě na dobu, kdy byl už vážně nemocný,“ neubrání se dojetí Mons. Josef Socha. „Několikrát přišel na biskupství, než odjel do USA, kde se chtěl léčit a kde, bohužel, zemřel. Vzpomínám, s jakou vážností přijímal svůj úděl. My jsme v tom viděli znamení, že i svět politiky potřebuje své oběti. Josef Lux položil na oltář naší politiky svůj život, a to byl také poslední pozdrav jeho víry. Protože věděl, že smrt je překročením ze života do života.“

Věčné odpočinutí dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí u Tvých svatých navěky, vždyť jsi dobrotivý.

Eva Zálešáková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednávky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Silvano Fausti

Nad evangeliem podle Marka

Kniha italského jezuita je plodem dvacetileté zkušenosti s hlásáním evangelia. Záměrem je pomoci čtenáři proniknout do tajemství Slova, jež se stalo tělem, a tak vstoupit do hlubšího dialogu s Ježíšem Kristem. Autor na jedné straně klade důraz na odbornost, ale na straně druhé nepostrádá pochopitelnost a živost, která zve nejen k četbě, ale i k přemýšlení a k žití rozjímaného slova. 3. dotisk, váz., 480 s., 495 Kč

Kapesní diář na rok 2020 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka. Brož., 144 s., 95 Kč

Liturgický kalendář na rok 2020

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Brož., 64 s., 55 Kč

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Angela Scarpa, Anthony Wells,
Tony Attwood

Dítě s autismem a emoce

Program pro práci s dětmi

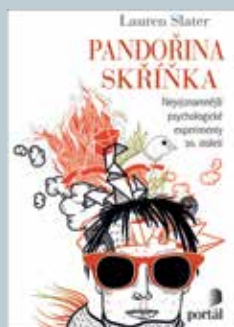

Praktický manuál pro učitele i rodiče ukazuje strategie, které dětem předškolního a mladšího školního věku s vysokofunkčním autismem nebo Aspergerovým syndromem pomohou zmírnit negativní pocity a vedou k tomu, že se cítí v běžném životě lépe. *Brož., 160 s., 279 Kč*

Lauren Slater

Pandořina skříňka

Nejvýznamnější psychologické experimenty 20. století

Autorka popisuje osobnosti badatelů, hledá účastníky studií. Některé pokusy se snaží zopakovat. Její reportážní styl pojímá dějiny psychologie jako soubor napínavých příběhů, které popisují, čeho všeho je člověk, badatel i testovaný jedinec, schopen. *Brož., 312 s., 389 Kč*

Víra, zbožnost, mecenát

Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci vydala knihu **Tomáše Somera** *Víra, zbožnost, mecenát – Páni z Ronova a Přibyslavi a církve ve středověku*.

Autor i v této práci dokládá trvalý zájem o vědecké bádání na rodném Havlíčkovobrodsku, vždyt v roce 2015 s Josefem Šrámkem vydal rozsáhlou monografii **Benediktinské opatství ve Vilémově – Dějiny zapomenutého kláštera na česko-moravském pomezí**. Kronikáři města Přibyslav napsal: „*Při procházení pramenů o pánech z Ronova a Přibyslavi jsem si všiml, že poměrně dost se jich týká vztahu k církvi (včetně starosti o věčnou spásu) a protože jsem se podobným tématem zabýval, rozhodl jsem se tuto stránku zpracovat monograficky jako přípravnou studii k chystané knize o pánech z Ronova a Přibyslavi.*“

Čtenáře orientuje záložka publikace: „*Kniha se zaměřuje na vztah rodu k církvi a církevním institucím. Páni z Ronova a Přibyslavi, stejně jako ostatní významní šlechtici dané doby, mysleli na své posmrtné zaopatření, rodovou prezentaci a paměť a na tyto účely vynakládali poměrně značné prostředky. Kromě toho také drželi patronátní práva k mnoha kostelům. Kniha se snaží rozplést složité předevo vztahů, které spojovalo tento rod s církevním prostředím.*“

Tomáš Somer uvádí, že rod podporoval dva ústavy – ženský klášter cisterciacek v Pohledu a mužský cisterciácký klášter ve Žďaru nad Sázavou. Hlavními centry rodové prezentace a paměti však nebyly klášterní nekropole, nýbrž farní kostel v rezidenčním městě Přibyslavi. Za další klíčový prostor rodu Somer považuje hradní kapli na Ronově, která je tam poprvé připomínána v roce 1366 a byla zasvěcena sv. Dorotě a Všem svatým, později změnila patrocínium na Nanebevzetí Panny Marie. Podobu kaple neznáme, neboť hrad Ronov je vzorným příkladem zříceniny v pravém slova smyslu. Kniha je cenným příspěvkem k poznání středověkých dějin horního Posázaví.

Ivo Havlík)

(Přibyslavský kostel sv. Jana Křtitele Tomáš Somer považuje za ohnisko rodové paměti pánů z Ronova a Přibyslavi a soudí, že v něm někteří členové rodu byli pochováni; foto: Ivo Havlík

Provedení Tomáškovy Korunovační ve vídeňské katedrále sv. Štěpána

Rychnovský chrámový sbor triumfoval ve Vídni

Je to už čtyři roky. Přípravovaly se tenkrát oslavy 180. výročí poslední královské korunovace českého panovníka.

Pražský arcibiskup a primas český Ondřej Alois Ankwicze ze Skarbek-Poslawice spolu se státním ministrem Františkem Antonínem Kolowratem-Libštejnským při ní v září 1836 položili svatováclavskou korunu na hlavu císaře a krále **Ferdinanda V. Dobrotivého**.

Projekt „Oslavy korunovace“ měl rehabilitovat jeho odkaz, připomenout život a zásluhy o rozvoj Čech, Moravy i Slezska. V učebnicích dějepisu, kde je většinou líčen jako prostáček, se zapomnělo na mnohé z jeho předností. Stejně jako na skutečnost, že Čechy mu byly skutečným domovem. Ferdinand V. žil v Praze až do své smrti roku 1875. Byla to doba, kdy se Pražský hrad stal

naposledy trvalou rezidencí člena císařské rodiny.

Skladatel Václav Jan Tomášek (1774 až 1850), rodák ze Skutče, napsal pro korunovací českého krále Ferdinanda V. jedno ze svých stěžejních děl, Missu solemnis, op. 81, zvanou „Korunovační“. Jejího nastudování se ujal Rychnovský chrámový sbor. Znovu uvedena byla v září 2016

při děkovné bohoslužbě Za vlast v katedrále sv. Víta v Praze. Kardinála Dominika Duku zaujalo provedení natolik, že jej doporučil vídeňskému kardinálovi Christophu Schönbornovi. Výsledkem bylo pozvání k uvedení „Korunovační“ v katedrále sv. Štěpána při mši svaté letos 15. března na slavnost sv. Klementa Marii Hofbauera, patrona Vídně a rodáka z moravských Tasovic. Nejen o tom jsem

měla možnost hovořit s manželi Evou a Jiřím Fuksovými při mé návštěvě Rychnova nad Kněžnou.

„Děsně dlouhá, hrozně těžká, ale krásná,“ charakterizoval Tomáškův opus Jiří Fuks. Vyznavač dobré hudby a milovník varhan, stojí v čele Rychnovského chrámového sboru. „Vypravil jsem se do Prahy do Českého muzea hudby, kde mě partituru nechali nasnímat digitálním fotoaparátem. Doma jsem ji přepsal na počítači, 56 minut hudby! Skutečně velice dlouhá mše, museli mít tenkrát při té korunovaci velkou výdrž.“

„Tehdy vznikl nápad, že když to bude mše, která bude potřebovat velké obsazení, tak že uděláme velký projekt,“ přidává se Eva Fuksová, sbormistryně. Pod vedením Ing. Dagmar Strachwitzové z Prahy se tak zrodily „Oslovy korunovace“, projekt trvající téměř celý rok. „Nejprve jsme jeli zpívat do Prahy na Noc kostelů, kde jsme si trochu obhlédli terén. Byli jsme ve sv. Vítu, byli jsme v kostele svatých Cyrila a Metoděje v Karlíně a završilo se to 10. září 2016 onou slavnostní mší Za vlast, kterou celebroid kardinál Duka. Tam jsme poprvé uvedli celou mši. Úspěch to byl veliký, snad to mohu říci. A také jsme tam potkali historičku PhDr. Janu Croy a ona hned na setkání v Arcibiskupském paláci začala kout další plány. Čas plynul, mši jsme ještě provedli koncertně v náhodském Beránku.“

„Až asi před rokem a půl,“ pokračuje Jiří Fuks, „se nám dr. Croy ozvala znovu. Díky její přímě a podpoře se arcibiskup

Duka obrátil na vídeňského kardinála Schönborna a doporučil nás.“

„Srdce císaře Ferdinanda V. Dobrotivého je uloženo ve Vídni, v tzv. Hrobce srdcí zemřelých členů habsburské dynastie,“ vysvětluje radost z pozvání Eva Fuksová. „Krypta je za Loretánskou kaplí v augustiniánském kostele u Hofburgu ve Vídni. Bylo by hezké provést mši jednou přímo tam, ve Vídni, říkali jsme si. Ale nenapadlo nás, že to bude rovnou sv. Štěpán! Jedna z nejvýznamnějších rakouských gotických památek, sídelní kostel vídeňských biskupů a později arcibiskupů.“

„Když Václav Jan Tomášek psal před 180 lety mši pro korunovaci českého krále Ferdinanda V. Dobrotivého, patrně mu nepřišlo na mysl, že je to poslední korunovační hudba, která vznikne v českých zemích. Při jejím poslechu si uvědomíme, jakou úctu autor choval ke slavnosti, pro niž ji vytvořil. Jak si vážil posluchačů-osobností, jež se jí měly zúčastnit. Jak dalece si byl vědom svých mimořádných uměleckých schopností,“ píše se v brožurě, která českou výpravu do Vídně provázela. „Právě tato skladba plně vyjadřuje Tomáškovy umělecké názory. Ukazuje nám svého autora jako mimořádně vzdělaného a zbožného člověka s vysokými uměleckými požadavky na duchovní hudbu (i na její interpretu). Není prvoplánově líbivá, a přesto plně odpovídá klasickému pojmu umění ve významu krásy. Slyšíme v ní inspiraci velkými hudebními předchůdci a přitom nám nehrozí, že bychom se zde s nimi přímo setkali. Hudební výraz je vázán na liturgický text a přímo

z něho vychází. Přitom svojí melodikou i instrumentací je to hudba česká. Pozorný posluchač v ní jistě postřehne místa, jež ovlivnila B. Smetanu, A. Dvořáka a další naše klasiky. Ač je mše svojí délkou rozsáhlá, neunavuje – harmonicky náročná a výrazově závažná místa jsou vystřídána částmi, jež nekladou na posluchače takovou psychickou zátěž. Propracovaná v detailech, suverénní v použitých hudebních prostředcích, velkolepá ve svém celku. Taková je Misa solemnis, op. 81, zvaná ‚Korunovační‘. Nemůžeme dnes vrátit dobu korunovace a jen těžko si ji dokážeme představit. I hudbu provádíme jinou a jinak než naši předkové v roce 1836. A přesto nás i po téměř dvou staletích dokáže autor skladby oslovit, přinést nám pocit krásna a potěšit nás. Tím ožívá v našich myslích a dále hlásá slávu Božího stvoření.“

A pak to všechno začalo

„Úkol číslo jedna – vybrat sbory, orchestr a sólisty, ke kterým máme důvěru,“ vzpomíná sbormistryně. „K ‚Oslavám korunovace‘ jsme přizvali pražskou Besharmonii, sbor úžasných mladých lidí. Orchester jsme poskládali z učitelů zdejší ZUŠ a jejich známých, kteří hrají ve filharmonii. Jsou to skvělí hudebníci. Moc nám usnadnilo práci, že se zodpovědně připravili a pak jsme to dali na 2–3 zkoušky dohromady. Carmina Alta je komorní sbor absolventů Rychnovského dětského sboru Karla Štrégla. Pravidelně vystupuje v regionu, spolupracuje s významnými tělesy a osobnostmi české hudby. Pěvecký sbor Cantores Cantant, který ve vídeňském provedení nahradil

Praha

původní pražskou Besharmonii, založil jako smíšený pěvecký sbor ZUŠ v Kolíně Petr Hlavatý. Po jeho smrti ho vede Jakub Hrubý. Umělecké působení sboru je převážně zaměřeno k provádění církevní tvorby českých a světových skladatelů.

„A Rychnovský chrámový sbor je ten příslavečný bílý slon, který ještě žije,“ pokračuje Jiří Fuks. „Tradice sborového zpěvu v kostele se tady udržuje po staletí. Když jsem sem před 22 lety přišel, měl jsem ještě možnost spolupracovat s těmi starými pěvci, kteří pamatovali minulé i předminulé ředitele kůru, líčili historky, co s nimi všude možně zažili. Díky mojí paní, kterou se mi podařilo do sboru přivést, přišli i další lidi a fungujeme stále. Pravda, už to není ten kostelní sbor v původní podobě, který zpíval vlastně jenom při liturgii. Museli jsme náš repertoár i činnost rozšířit. Podstatná část zpěváků už nejsou ani praktikující katolíci. Jsou to lidé, kteří jdou za hudbou, protože se jim líbí to, co děláme, a přijdou si rádi zazpívat. Takže musíme vybírat hudbu tak, aby se hodila k liturgickým příležitostem, ale zároveň to musí být ‚majstrštyky‘. To aby oslovily i toho, kdo zatím neslyší na Boží slovo. Snažíme se udržovat tradici duchovní hudby, jsme vděční za naše osmdesátníky a dokonce pětadesátníky, ale máme i mladé členy. Díky Bohu, Evě se podařilo přivést čtyřicátníky i pár mladších.“

„Při nastudování Tomáškovy mše jsme se mohli spolehnout také na skvělé sólisty, na ty nemůžeme zapomenout,“ doplňuje Eva Fuksová. Karolína Žmolíková se věnuje

zpěvu od dětství. Absolventka hudební fakulty JAMU se v roce 2015 zúčastnila pěveckých kurzů Dagmar Peckové. Je vyhledávanou sólistkou, aktivně a často koncertuje. Radka Rubešová absolvovala brněnskou JAMU u Marty Beňáčkové. Další profesionální zkušenosti získala ve francouzském Štrasburku. Od roku 2003 je členkou vokálně-instrumentálního souboru ReBelcanto, vyučuje na Konzervatoři a ZUŠ v Pardubicích. Jakub Koš studoval na pražské Akademii múzických umění ve třídě prof. Ivana Kusnjera. Od roku 2002 zpíval v chlapeckém sboru katedrály sv. Víta Pueri Cantate. Absolvoval Akademii sborového zpěvu v Pražském filharmonickém sboru. Loni zpíval tenorové sólo ve Slavnostní mši Jaroslava Kociána v rámci festivalu v Ústí nad Orlicí. Jakub Hrubý je pěvec, varhaník, sbormistr, hudební vydavatel a organizátor. Absolvoval pražskou HAMU v Praze, obor sólový zpěv u prof. Renné Tučka a Naděždy Kniplové. Bývalý dlouholetý člen souboru Národního divadla, vystupoval ve všech evropských zemích, také v Libanonu, Izraeli nebo na Kanárských ostrovech.

„Nevystupovali jsme jenom v pátek jako hudební doprovod slavnostní mše svaté ve svatoštěpánském dómu. Druhý den jsme ještě část ‚Korunovační‘ uvedli pro krajan v kostele Maria am Gestade, u hrobu sv. Klementa Marii Hofbauera,“ Jiří Fuks naznačuje, že vše bylo logisticky o to složitější, že ve Vídni trávili noc. „Evě se podařilo sehnat slušného dopravce, který měl hezké autobusy. Stačily dva, byly veliánské. S nadsázkou můžeme říct, že

nějaké hudební finesy byly druhé až třetí v řadě. Důležitější bylo, kde se sejdeme, kde budeme stavět, jak se ubytujeme, kdo s kým bude spát, jaká jsou rodná čísla, zdravotní pojištění. Samozřejmě, jsou to marginálie, ale najednou to byly desítky a desítky drobností, všechno řešila Eva.“

„Největší problém byl,“ doplňuje manželka Eva Fuksová, „domluvit s dopravcem časy odjezdu a trasy. To se ukázalo jako opravdu stěžejní problém. Lidi byli od Prahy přes Kolín, Pardubice, Hradec Králové. Ubytovaní na dvou místech, sehnat jedno pro více než sto lidí za slušný peníz je těžké. Moc nám vyšla vstříc paní Jitka Komutzki. Do Vídně se před lety provdala, pracuje tam na arcibiskupství. Byla to naše pravá ruka a spojka, se vším nám ohromně pomohla.“

„Taky dómský varhaník Konstantin Reymaier, virtuóz par excellence,“ doplňuje její slova Jiří Fuks. „Tam šlo hlavně o to vědět, v jaký čas nastoupit, kde, v jaké části. Když je mše vedena v němčině, tak je to pro nás trošku problém, ale úžasný pan varhaník vždycky kývnul, ukázal nám, poradil, takže generálka i samotné vystoupení už byla lehčí část tohoto projektu. Dokonce mě pustil k nástroji. Paní dr. Croy s ním domluvila, že na konci bude svatováclavský chorál a ten doprovodím já. Sáh jsem si na varhany u sv. Štěpána. Zázitek do konce života!“

„Tréma? Myslela jsem spíš na to, že všichni už byli po celém dni a zkouškách unavení. Naši senioři mají svůj věk, mše trvala

skoro dvě hodiny. Stáli, sednout si mohli jenom výjimečně. Tak aby všechno dobře dopadlo, aby nikdo neomdlel, aby to všichni vydrželi, abychom to zdárně dovedli do konce.“

„Čestné strážce v uniformách, sbor duchovních, kteří jdou průvodem katedrálou se vši tou parádou, která k tomu patří, nádherná gotická architektura. To člověk nevnímá trému ani únavu. A když potom celý kostel zpíval svatováclavský chorál, to víte, že měl člověk slzy v očích,“ je ve vzpomínkách znovu v březnové Vídni Jiří Fuks. „Vystupovali jsme pod záštitou velvyslankyně ČR v Rakousku Ivany Červenkové a kardinála Dominika Duky. Hlavním celebrantem byl dómský prelát dr. Karl Rühringer, koncelebrovali čtyři čeští kněží. Z naší diecéze Mons. Josef Socha a jilemnický děkan František Mráz, dále plzeňský arciděkan Emil Soukup a P. Ján Halama z Kolína. K muzikantům promluvil Mons. Josef Socha, četlo se české evangelium, dr. Jana Croy měla českou přímluvu za naše panovníky z rodu habsburského. Byla velmi pěkná účast, lidé si nás vlastně poslechli dvakrát, jednou už při generálce. Ta byla velmi spontánní s výbornou atmosférou, protože turisté nic netušili, prohlíželi si chrám a najednou hudba a zpěv, bylo zajímavé je pozorovat. Prý se u vchodu nedalo vůbec projít, kolik lidí to přilákalo. Čechů víc než Rakušanů, milé tváře z Rychnova nad Kněžnou, paní

Kolowratová přijela. Když pak svatoštěpánským dómem zněl svatováclavský chorál, bylo to povznášející.“

„Já jako dirigentka jsem byla zády a ještě za sloupem, takže až z videa jsem viděla, jak se katedrálu podařilo zaplnit. S tím nikdo nepočítal, to bylo úžasné, čeští krajané pak za námi přišli, že se jim to líbilo. Jitka Komutzki nám říkala, že její spolupracovnice, které na ten večer měly lístky do divadla a na otevírání pivnice, počítaly s tím, že přijdou jenom na chvilku. Nakonec zrušily divadlo, zrušily pivnici a zůstaly až do konce, moc se jim to líbilo. My tam jeli s tím, že je to Tomášková derniéra. Ale podle paní Komutzki se úplně s derniérou počítat nedá, tak uvidíme.“

Když se ptám na nejbližší plány, Eva a Jiří Fuksovi jsou v odpovědích opatrní. Rozumím jim. Byla by škoda zakřiknout rýsující se domácí a snad i zahraniční možnosti dalších vystoupení. Ale něco se přece dozvím.

„Paní dr. Croy jsme slíbili mši, tak ji studujeme. Jejím autorem je hudební skladatel Jan Tobiáš Becker, synovec pátého královéhradeckého biskupa. Na 16. června jsme pozvaní na mezinárodní festival do Vamberka a 27. června bude premiéra Beckerovy mše v Rychnově nad Kněžnou. Ona je na rozdíl od té Tomáškovy krátká, nedala by na celý koncert. Tak jsme se

domluvili s redaktorem Václavem Žmolíkem a uděláme komponovaný program. Beckerovu mši uvedeme ještě 18. srpna na mariánské poutní mši v Králíkách, 13. října v Praze ve sv. Vítu a 30. října při slavnostní mši v Hradci Králové.“

Prezentace českého umění ve Vídni byla opravdu velkolepá. Navzdory skeptickým hlasům, obávajícím se fiaska. Amatéři a troufají si na takový krajíc muziky ... Za všechny recenze a nadšené ohlasy vzpomínka PhDr. Jany Croy jako tečka: „Čekala jsem v sobotu po vystoupení na vídeňském hlavním nádraží na vlak, když se ke mně přitočil jakýsi muž s batohem. ‚Promiňte, mohu Vám něco říci?‘, zeptal se německy. ‚V žádném případě.‘ ‚Ale já bych Vám rád něco pověděl.‘ ‚Ne, rozhodně ne.‘ Pevně jsem chytila kabelku, poodstoupila a začala se rozhlížet, kdo by mi tak pomohl, když se na mě vrhne. ‚Ale jako křesťanka byste mne snad mohla vyslechnout,‘ nedal se odbýt. ‚Včera jsem seděl za Vámi v katedrále, a při pozdravení pokoje jste mi dokonce podala ruku. Víte, já jsem varhaník v Bernu a cestuji do Bratislavy na oslavu narozenin svého profesora. Jen náhodou jsem se dozvěděl o větší akci, přišel do kostela a slyšel tam jedno z nejkrásnějších hudebních provedení za celý svůj život. To jsem Vám chtěl říci.‘ “

Eva Zálešáková)

Svatý otec vydal motu proprio na téma zneužívání: Vy jste světlo světa

Vatikán představil nové normy pro celou církev proti těm, kteří zneužívají nebo zakrývají činy násilí. **Papež František** vydal apoštolský list motu proprio „Vos estis lux mundi“, tj. „Vy jste světlo světa“, které zavádí nové postupy pro hlášení sexuálního obtěžování a násilí, má také zajistit, aby biskupové a řeholní představení odpovídali za své kroky. Pro kněze a řeholní osoby je zavedena povinnost hlásit případy zneužívání. Každá diecéze musí zavést systém přijímání informací, který bude snadno dostupný veřejnosti.

Každý věřící má být příkladem svatosti

„*Vox estis lux mundi – Vy jste světlo světa*“ – tato slova, jimiž v Matoušově evangeliu (5,14) Pán Ježíš Kristus volá každého věřícího k příkladnému životu, jsou titulem listu motu proprio, který vydal papež František ve věci boje proti sexuálními deliktům, spáchaných členy duchovenstva, jakož i proti činům či opominutím biskupů a řeholních představených, „*vměšujících se nebo překážejících*“ vyšetřování případů zneužití.

Papež připomíná, že „*delikty sexuálního zneužití urážejí našeho Pána, působí fyzickou, psychologickou a duchovní újmu oběti a zraňují společenství věřících*“; upozorňuje na zvláštní odpovědnost, kterou mají nástupci apoštolů, pokud jde o prevenci těchto deliktů. Nový dokument je dalším plodem setkání o ochraně nezletilých, konaného ve Vatikánu letos v únoru. Stanovuje nové procedurální normy pro potírání sexuálního zneužívání a zajišťuje, aby biskupové a řeholní představení podávali zprávy o svých krocích. Jde o všeobecnou normu, která platí pro celou katolickou církev.

Struktura papežského dokumentu

Nové motu proprio je rozděleno do dvou kapitol a 19 článků. První kapitola se zabývá obecnými ustanoveními, vymezuje oblast působnosti, způsob přijímání zpráv ohledně případů zneužívání a ochranu dat, obětí a těch, kteří informace podávají.

Druhá kapitola definuje ustanovení týkající se biskupů a kompetentních orgánů církve. Popisuje proceduru, jak postupovat ze strany biskupů, metropolitů církve v případě nahlášení případu zneužívání a představuje průběh šetření, zapojení kvalifikovaných osob a určuje maximální délku šetření. Doporučuje také zavést preventivní a následná opatření.

V každé diecézi kontaktní „místo“ pro oznámení deliktu

Jednou z novinek je povinnost pro všechny diecéze zřídit do června 2020 jedno či více stabilních a veřejnosti snadno

dostupných „míst“, kde lze oznámit sexuální zneužití, spáchané někým z řad duchovenstva, držení pedopornografického materiálu či krytí samotných deliktů. Papežský dokument nespecifikuje, jakou má mít toto „místo“ podobu, ponechává to na diecézích podle různých kultur a místních podmínek. Smyslem těchto míst je umožnit lidem, na kterých byl delikt spáchan, aby se mohli obrátit na místní církev, být přijati, chráněni před ústrky a jejich sdělení bylo projednáno s maximální vážností.

Oznamovací povinnost

Další novinka se týká kněží, řeholníků a řeholnic. Od nynějška mají povinnost „*okamžitě sdělit*“ církevnímu představenému všechny zprávy o zneužití, o kterých se dozvědí, jakož i eventuální opominutí a krytí, pokud jde o vyšetřování případů zneužití. Dosud tato povinnost vyplývala ze svědomí, ale nyní je dána všeobecně platným zákonným předpisem. Povinnost platí pouze pro kleriky a řeholníky, ale všichni laici mohou a jsou rovněž vybízeni oznámit zneužití a obtěžování kompetentním církevním představitelům.

Nejenom zneužití nezletilých

Dokument pojednává nejenom o sexuálním obtěžování a zneužívání nezletilých a zranitelných dospělých, ale týká se také sexuálního násilí a obtěžování vyplývajících ze zneužití pravomoci. Tato povinnost zahrnuje jakýkoli případ obtěžování řeholnic kleriky, jakož i případ obtěžování dospělých seminaristů nebo noviců.

„Krytí“

Dokument poukazuje na specifickou kategorii takzvaného krytí, které spočívá v „jednání či opominutí, jež se vměšují nebo překážejí civilnímu či kanonickému vyšetřování, ať administrativnímu či kárnému, ve vztahu ke klerikovi nebo řeholníkovi ve věci sexuálních deliktů“. Jde o ty, kdo zaujmají v církvi odpovědné funkce

a namísto vyšetřování případů zneužití, kterých se dopustili druzí, je kryli, a namísto obětí chránili obžalovaného.

Ochrana zranitelných osob

„*Vox estis lux mundi*“ klade důraz na ochranu nezletilých (tedy osob mladší 18 let) i zranitelných dospělých. Rozšiřuje pojem „zranitelných osob“, který se již nevztahuje pouze na sníženou inteligenci, nýbrž i na případy příležitostně a dočasně snížené inteligence a vůle, jakož i na fyzické postižení.

Respektování státních zákonů

Oznamovací povinnost ve vztahu k místnímu ordináři nebo řeholnímu představenému nezasahuje ani neupravuje

jakoukoli jinou oznamovací povinnost, která by existovala v legislativě daného státu. Tato norma totiž „*nijak neodporuje právům a povinnostem stanoveným v daném místě státní legislativou, zejména týká-li povinnosti podat trestní oznámení kompetentním občanským autoritám.*“

Chráněn je ten, kdo podal udání, a oběť

Důležité jsou také paragrafy týkající se ochrany těch, kdo podali oznámení. Ti kdo podávají oznámení o zneužití, nesmějí být – podle motu proprio – kvůli tomu vystaveni „*podjatosti, překrucování a diskriminaci*“. Nové všeobecné normy stanovují, že obětem „*nesmí být uložen žádný závazek mlčenlivosti*“, pokud jde o obsah podaného oznámení. Samozřejmě, že zpovědní tajemství zůstává nadále neporušitelné, a motu propium

ČBK otevřela kontaktní místo

Česká biskupská konference společně s konferencemi vyšších řeholních představených otevřela kontaktní místo, jehož cílem je zprostředkovat péči a pomoc nezletilým a zranitelným osobám, které se staly obětí pohlavního zneužití duchovním či laikem v rámci církve. Kontaktní místo je zřízeno k 1. květnu 2019 a má speciální webové stránky www.ochrana-nezletilych.cz.

Kontaktní místo zprostředkuje odbornou duchovní a sociální péči, včetně terapeutické a psychologické pomoci, a poskytne orientační právní rady pro případné další kroky při řešení kauzy sexuálních zneužívání. Kontaktní místo disponuje sítí odborníků z řad psychoterapeutů, duchovních a právních poradců, a to po celém území České republiky.

„*Klientům kontaktního místa chceme nabídnout zprostředkování kvalifikované péče odborníků a samozřejmě*

*zaručíme zachování absolutní mlčenlivosti, anonymity a ochranu osobních údajů. Klienti mohou oslovit pracovníky kontaktního místa telefonicky, e-mailem a také prostřednictvím webového formuláře, který je součástí nově zřízeného webu (www.ochrananezletilych.cz),“ říká pražský pomocný biskup Zdeněk Wasserbauer, který byl delegován za ČBK koordinací zřízení tohoto místa. „*Jedná se o pastorační aktivitu v rámci církve, která by měla nabídnout širokou škálu pomoci v těžkých situacích, ve kterých se oběti těchto zavrženíhodných činů mnohdy nacházejí,*“ dodává biskup Wasserbauer.*

Oběti pohlavního zneužívání si mohou zvolit, jaká forma komunikace jim lépe vyhovuje. Mohou vystupovat i zcela anonymně. Odborně vyškolení pracovníci kontaktního místa zmapují jejich potřeby a podle nich jim nabídnou další cestu. Kontaktní místo nezajišťuje zahájení církevního procesu ani policejního šetření, ale na žádost klientů je možné tyto kroky

zprostředkovat. Služba je samozřejmě bezplatná.

Pohlavním zneužitím se rozumí sexuální jednání nebo získávání, držení, šíření pornografie zobrazující či jinak využívající osobu mladší osmnácti let věku (**nezletilá osoba**), nebo osobu, která se nacházela ve stavu nemoci, fyzického či psychického postižení nebo ve stavu zbavení osobní svobody, který fakticky nebo dočasně omezoval její chápání, rozhodování nebo schopnost bránit se útoku (**zranitelná osoba**), a jestliže se takového jednání dopustil klerik (svěcený duchovní), nebo jiná osoba (laik) a došlo k němu v souvislosti s činností církevní instituce.

Obětí se rozumí osoba, na které byl spáchán čin pohlavního zneužití (a to i v minulosti).

ponechává tuto disciplinu nedotčenou. „*Vos estis lux mundi*“ dále stanoví, že obětem a jejich rodinám musí být poskytnuta náležitá duchovní, lékařská a psychologická pomoc.

Šetření hradí biskupové

Motu proprio stanovuje, aby šetření hradili biskupové, kardinálové, řeholní představení, včetně těch, kteří se ocitli ve vedení diecéze či jiné místní církve jen dočasně.

Role metropolitů

V případě, že je obviněn biskup, vede vyšetřování jeho metropolita, který k tomu obdrží mandát od Svatého stolce. Kdo je pověřen vyšetřováním, podá po třiceti dnech Svatému stolci „*informace o stavu šetření*“, které „*musí být uzavřeno do devadesáti dnů*“ (lhůtu lze z vážných důvodů prodloužit). Tím jsou poprvé stanoveny přesné termíny a po příslušných úradech je požadováno, aby jednaly neprodleně.

Zapojení laiků

Motu proprio stanovuje, že do vyšetřování může být „*v případě nutnosti*“ zapojen „*kvalifikovaný personál*“, který nemusí být pouze z řad duchovenstva, ale mohou jej tvořit laici. Seznam takových

kvalifikovaných osob, ochotných spolupracovat, mohou připravit biskupské konference nebo diecéze. Ve vyšetřování však poslední odpovědnost přísluší metropolitovi.

Presumpce nevinny

Zdůrazněna je rovněž presumpce nevinny vyšetřované osoby, které se oznámí, že je vyšetřována, bude-li to požadovat kompetentní úřad. Obvinění se označuje povinně pouze v případě, že byl zahájen formální proces, a bylo-li uznáno

za vhodné neučinit tak již v předběžné fázi procesu.

Ukončení šetření

Motu proprio nijak neupravuje stanovené tresty za zmíněné delikty, nýbrž oznamovací proceduru a průběh předběžného šetření. Na závěr šetření metropolita (nebo v určitých případech funkčně nejstarší sufragánní biskup) podá výsledky kompetentnímu vatikánskému úřadu, čímž jeho úkol končí. Kompetentní úřad pak postupuje „*podle existujících právních norem pro daný případ*“. Na základě předběžného šetření pak Svatý stolec může okamžitě uložit vyšetřované osobě preventivní a restriktivní opatření.

Konkrétní závazek

Novým právním nástrojem, který inicioval papež František, koná katolická církev konkrétní, nový a výrazný krok v prevenci a potírání zneužívání. Jak píše papež v úvodu, „*je zapotřebí konkrétních a účinných opatření v celé církvi, aby k těmto činům ve všech jeho formách už nikdy nedocházelo*.“

Zdroj: Tiskové středisko Svatého stolce, Andrea Tornielli, ediční ředitel Dikastéria pro komunikaci Svatého stolce, překlad: Milan Glaser)

Seznamte se, prosím (SSP)

Parta mladých vysokoškoláků se dala kdysi dohromady, aby pomáhali tam, kde někdo pomoc potřebuje a zároveň **prohlubovali mezilidské vztahy** a případně našli i životního partnera. Což ovšem v jejích vizi působení není to prioritní...

První setkání SSP v září 2016 bylo reakcí na dvojí podněty z okolí Martina Hájička, který je právník; v průběhu studia animátor různých setkání, člen Vysokoškolského hnutí („VKH“) Brno, spoluorganizátor celostátního setkání Studentský Velehrad, dobrovolnických brigád na Ukrajině, ...

Najít vztah i být užitečný ostatním

1. Pracující absolventi VŠ, kteří neměli partnerský vztah a zároveň po něm toužili, vnímali, že jim výrazně ubylo příležitostí, ve kterých by v příhodném prostředí mohli potkat a nezávazně poznat někoho, kdo by se jim mohl stát potenciálním partnerem. Plesy, setkání v hospodě či kavárně, speed-dating či jiné prvoplánově

seznamovací akce podle nich vykazovaly významné nedostatky – implikují (až záporné) vystupování v rolích / maskách, takže toho „druhého“ nelze po lidské stránce příliš poznat, částečně, v případě speed-datingu a seznamovacích víkendů přistupuje aspekt nucenosti, pocit nepříjemnosti, které (ještě více) mění to, jak dotýčný působí. Minimálně pro určitou část mladých lidí tato prostředí pro navázání vztahu nejsou využitelná.

2. Kněží v malých farnostech, pracovníci neziskových organizací... vnímali nedostatek sil či financí pro některé potřebné aktivity (opravy, úpravy, stavební práce, řezání dřeva...), které zároveň bylo při větším množství lidí možno zvládnout v relativně krátkém čase bez nutnosti většího „zaškolení“.

S kamarádkou psychologkou Alžbětou Wolfovou v roce 2016 jsme nad těmito podněty několik měsíců přemýšleli a vytvořili kostru setkání, která by na obě potřeby odpověděla.

Od počátku jsme chtěli setkání koncipovat tak, aby jejich primárním účelem byla služba účastníků setkání někomu třetímu (farnost, nezisková organizace, konkrétní lidé), aby setkání skutečně obdarovávala tyto třetí osoby a aby to takto účastníci setkání vnímali. Vycházeli jsme z myšlenky, že když člověk nabídne sám sebe Bohu a různým „maličkým“ v podobě konkrétní služby, když se takto stane plodným, Bůh mu požehná. Chtěli jsme, aby účastníci prožívali, že mohou a mají co dát, že se tím sami mohou stát někomu darem. Chtěli jsme, aby právě takoví lidé a právě

Pohledem organizátora

S mou ženou Martinou, se kterou dnes vychováváme syna Dominika, jsem se seznámil v průběhu vysokoškolských studií v Brně. Řadě mých přátel a kamarádů se však takto nepoštěstilo a po skončení vysoké školy prožili, že jako pracující mají mnohem méně pěkných příležitostí se seznámit než dříve. Když se jim delší dobu nedaří potkat nikoho, kdo by je oslovil, zároveň sledují, jak se jejich přátelům a kamarádům rodí děti, a od svých blízkých dostávají opakované dotazy, kdy do toho „praští“, může to být velmi nepříjemné. Přitom jsou často na manželství a výchovu dětí připraveni.

Je pro mě velkou radostí vnímat vzájemnou radost a vděčnost hostitelů, kterým přijedeme pomáhat, a účastníků, kteří jim přijedou pomoci. Některá setkání provází i velký údiv nad tím, co všechno jsme za jeden den dokázali udělat. A někdy až zpětně zjistíme, jak hluboce jsme nějakou drobností potěšili třeba místní farníky, třeba zpěvem účastníků setkání na nedělní farní mši. Ale samozřejmě jsou i setkání, ze kterých odjíždíme s pocitem, že mohlo proběhnout lépe. I to však patří k životu.

Pořádání setkání SSP samozřejmě časově ovlivňuje i naši rodinu. S manželkou společně studujeme pastorační rodinu na

Papežském institutu Jana Pavla II. pro rodinu v Římě (www.teologiatela.sk/diplom-v-rodinnej-pastoracii), čas věnovaný přípravě setkání tak vnímáme i jako svůj příspěvek potenciálním rodinám a zároveň Církvi jako rodině rodin.

Těší mě, že na setkání často přijíždějí účastníci bez záměru seznámit se s potenciálním manželem či s potenciální manželkou. Atmosféra setkání i komunikace mezi účastníky je tak mnohem svobodnější a uvolněnější. Přesto, když pak někde potkám dvojici, která se seznámila na našem setkání, je moje radost o to větší.

Martin Hájiček)

Svědectví lidí, kterým se podařilo díky SSP najít životní partnery

František

Na SSP jsem šel podruhé. První bylo fajn, byli jsme na faře na pěkném místě. Pomohli jsme s úklidem podzemí kostela. Byli jsme na pěkném společném výletu. Potkal jsem bezva lidi. Jelikož jsem hledal dívku, kterou bych zaujal a která by zaujala mě, šel jsem rád i na další setkání. Opět jsme byli na krásném místě. Opět výborní lidé, smysluplná brigáda, úžasný rozhovor s člověkem, kterého bych na ulici minul téměř bez povšimnutí. Znovu jsem si ověřil, že pokud se setkají lidé, kteří jsou ochotní otevřít se a sdílet alespoň kousek svého života, je velmi pravděpodobné, že se potkají dva lidé, kteří si toho spolu můžou říct víc. A také si člověk během toho času všimne některých podrobností, které ho na tom druhém zaujmou. Jak jedná s lidmi, jak pracuje, jaké je jeho myšlení... A v mém případě, tím jsem si jistý, působilo mocné vedení Duchem svatým. Protože ze tří slečen, které jsem na konci oslovil, mi vybral tu pro mě nejlepší!

Na SSP se mi líbí, že je hlavně zaměřené na pracující mladé věřící lidi. Líbí se mi, že společně a v dobré náladě můžou odvést práci s dobrým účelem. Líbí se mi, že se povětšinou seje

menší počet lidí, že je to tak komornější. V davu se málo smělý člověk lehce ztratí.

Hanička

Na SSP se mi líbí, že na rozdíl od normálních seznamek, kde vybíráte podle profilu, tu máte rovnou možnost vidět člověka, jak se chová, jak se má k práci, o čem mluví...

Během jednoho víkendu potkáte spoustu lidí, kteří stejně jako vy chtějí svou práci pomoci potřebnému a pokud se zadaří, také potkat svůj budoucí protějšek.

Na SSP jsem jela poprvé, ani ne tak s účelem „ulovit“ manžela, jako spíše potkat holky a kluky, kteří hledají svůj protějšek a jsou ochotni odvést kus práce (nejsou to jen fifleny a manekýni z města, těch jsem měla plné kecky). Také jsem si chtěla odpočinout od každodenních starostí a problémů, které mě obklopovaly, a potkat lidi s podobnými problémy, jako jsem měla já. Poznat nové lidi a jejich životní příběhy. Chvilí být na novém místě, zapomenout na stereotyp, volně se na-dechnout.

v takovém okamžiku měli možnost potkat své potenciální životní partnery.

Charakter dobrovolnické brigády a vědomí primárního účelu měly zároveň napomáhat vytvářet přirozenou atmosféru, přirozený prostor, pro takovou komunikaci mezi účastníky, která by jim mohla napomoci se vzájemně lépe poznat. Seznámení se s potenciálními partnery jsme tak vnímali jako sekundární účel, stejně jako možnost lepšího poznání sebe sama

včetně objevení svých schopností / hříven, seznámení se s novými kamarády a přáteli či jen oddech od běžných starostí. I tyto plody našich setkání považujeme za podstatné. To, že spolu nějací účastníci chodí, zasnoubí se, či se vezmou..., je pro nás spíše třešinkou na dortu.

S pořádáním různých akcí jsme měli dlouholeté zkušenosti (samí jsme se seznámili jako animátoři Celostátního setkání mládeže v Táboře v roce 2007),

pustili jsme se tedy do přípravy pilotního setkání, které se pak uskutečnilo v září 2016 ve farnosti Brtnice na Vysočině.

Z opatrnosti jsme pozvali jen naše známé, kteří zase pozvali své známé. Nakonec se přihlásilo cca 15–20 zájemců. Po domluvě s místním panem farářem, P. Petrem Balátem, jsme měli vyklízet kryptu místního krásného, ale omšelého, kostela bl. Juliany z Collalta, tak aby se dal zpřístupnit veřejnosti.

Už páteční večere a představení se, kterým jsme setkání zahájili, ukázaly, že se nám společně podařilo vytvořit přátelskou nesvazující atmosféru a vědomí, že jsme dočasným společenstvím lidí, kteří přijeli především někomu pomoci. Špinavá a fyzicky náročná práce, které jsme se po společné sobotní snídani věnovali do odpoledních hodin, tomu ještě výrazněji napomohla. Kromě společného oběda, který jsme si sami připravili, jsme se od práce nechali „vyrušit“ také občerstvením od místních farníků. Odpolední program pak spočíval ve výletě na místní zříceninu hradu, v rámci kterého jsme se domluvili i na večerním programu.

Jako „pořadatelé“ jsme vnímali jako podstatné, abychom byli pořadateli jen v minimální nutné míře, a aby se nám podařilo být zejména společenstvím (byť dočasným), které si samo dotváří program setkání. Večer jsme tak strávili u táboráku, opékali špekáčky, povídali si u vína, zpívali... jak kdo chtěl. V neděli

následovala snídaně, společná účast na mši svaté, společný oběd, úklid a odjezd. První setkání jsme vyhodnotili tak, že stojí za to pokračovat.

Název „Seznamte se, prosím“ vyšel z prvotního podnětu těch, kteří se mi svěřovali s tím, že nemají příhodný prostor pro přirozené seznámení. Byl názvem pracovním a měl být nahrazen lepším, komplexnějším, lépe vystihujícím charakter a cíl našich setkání, který by zároveň nevyvolával dojem nuceného seznamování. Přes různé diskuze, připomínky a nápady se však název nakonec ustálil, vryl do paměti a používáme jej dodnes.

Informace o setkáních

Doporučení na místa setkání dostáváme přímo od těch, kteří potřebují pomoci, ale do značné míry i od účastníků setkání. Organizaci setkání mají na starosti obvykle dva lidé, nejčastěji účastníci některého z předchozích setkání. Martin

Hájíček se dnes setkání účastní minimálně a má na starosti zejména koordinaci setkání (kdy a kde se uskuteční, komunikaci s pořadateli, webové stránky apod.). S koordinací setkání mu pomáhá zejména Ludmila Kremláčková, mj. zaměstnankyně biskupství královéhradeckého, která dle potřeby setkání také pořádá, vaří na nich, hraje na kytaru, připravuje společné modlitby či adorace a vůbec dělá vše, co je potřeba.

Dobrovolnických setkání pořádáme kolem 10 ročně. Sami účastníci setkání pak často zvou ostatní účastníky na akce, které sami pořádají (poutě, výlety, výpravy na hory, lyžování, návštěvy kina, posezení v kavárně, ferraty, účast na plese apod.). V návaznosti na naše setkání se však konal např. i sebezpознаvací kurz pro muže.

Na setkání nyní zveme prostřednictvím e-mailových pozvánek (v případě zájmu o ně prosím kontaktuje pořadatele

Struktura setkání

Pátek

- 19.00 zahájení, večere
- 20.00 večerní program – částečně moderovaný, částečně nemoderovaný, zahrnující představení se účastníků

Sobota

- 7.15 dobrovolné ranní chvály
- 7.30 snídaně
- 8.00 zahájení práce (s přestávkami na svačinu a oběd)
- 16.00 odpolední program (dle domluvy – výlet, sport, procházky; vše dobrovolné, někdy paralelně více možností)
- 18.00 večere
- 19.00 večerní program (dle domluvy)

Neděle

- 8.00 snídaně / Mše / balení
- 12.00 oběd
- 13.00 úklid
- 14.00 odjezd

Na víkendech se tvoří dočasné společenství lidí, kteří přijeli především někomu pomoci

Společná, mnohdy špinavá a fyzicky náročná práce...

... pomáhá vytvořit přátelskou nesvazující atmosféru

na e-mailu seznamteseprosim@gmail.com), tak také prostřednictvím webu a facebooku, rádia Proglas či na seznamce webu katolik.cz.

Plány do budoucna

Věříme, že naše setkání jsou pro hostitele i účastníky (stejně jako pro organizátory)

přínosem. Chceme proto setkání rozšířit na území celé České republiky. V současné době se setkání většinou konají na Moravě a občas v okolí Prahy nebo na Vysočině.

Chceme rozvíjet a podporovat navazující a související setkání (zmiňované poutě, výlety, lyžování...).

Chceme se zaměřovat na ty, kteří vnímají, že se jim přes jejich touhu a dostatek příležitostí nedaří vstoupit do vážného vztahu či si jej udržet, být „něčím“, čím bychom jim přímo pomohli nebo alespoň nasměrovali na nějaké konkrétní třetí osoby.

Přípravný tým SSP)

Pohledem členky přípravného týmu

Martin Hájiček rád provokuje lidi k vyšším cílům, k překonání toho, čeho se sami bojí, k překonání sama sebe, k vystoupení ze svého vlastního pohodlí a komfortu, ze své osobní bezpečné zóny a to mu jde velmi dobře. Proto chtěl vytvořit příležitost, aby se mohli potkat svobodní lidé v přirozeném prostředí u práce a zábavy, kde by společně něco tvořili, spojili své síly pro dobrou věc, ať už je to oprava kostela, práce se dřevem, kopání odvodu dešťové vody, vyklízení půdy, či cokoli jiného.

Síla, tvůrčí duch a chuť do života svobodných lidí ve věku 25–40 let postupně ochabuje, protože nemají, nebo si nedokážou najít prostor, kde by se mohli druhým darovat, dozrávat k plnosti, sdílet víru, podporovat se navzájem. Často v jejich okolí nejsou svobodní kamarádi, se kterými by

trávili čas, sdíleli své myšlenky a rozvíjeli svou osobnost a vyšli takřkajíc sami ze sebe, aby vnímali více druhého člověka než sami sebe. Tito lidé se pak postupem času stávají neschopni manželství i jakéhokoli vztahu, jsou zklamaní a zranění ze svých předchozích vztahů a neúspěchů a přestávají věřit, že tu i pro ně Bůh může mít partnera, po kterém touží.

U některých lidí se zdá, že mají tak plný, zajímavý a úspěšný život, že se jim do jejich života vztah snad ani nevejde. Výjimečně přijedou i takoví, kterým by člověk manželství pro jejich nezralost ani nedoporučil. Někteří potřebují přehodnotit své představy o tom, koho a co hledají ve vztahu a někteří prostě jen zatím nenašli partnera, který by byl odpovědí na tlukot jejich srdce.

Pro spoustu lidí, kteří pracují v kanceláři, je fyzická práce a možnost někomu

jen tak nezištně pomoci, balzám na duši. Víkend SSP je setkáním s lidmi, kteří nemyslí jen na sebe, kteří ještě nepodlehli tlaku současného světa, který nám podsouvá, že nejlepší je trávit život s počítačem a u sportovních zápasů a mít vztahy jen přes internet. Na víkendu potkávám lidi, ve kterých stále zůstává tvůrčí síla, chuť něco ve svém životě měnit a otevřenost pro to, co v jejich konkrétním životě chce Bůh. Na víkendech člověk může být sám sebou, nikdo nikoho nepomlouvá ani nekritizuje, což dává možnost nového začátku, změny v životě, prostor pro to, uvědomit si své chyby, ať už v komunikaci či chování a možnost na nich pracovat. Víkendy člověka obohacují a dávají mu chuť se znovu s nadšením rozběhnout tam, kde jiní už jsou unavení a skleslí.

Ludmila Kremláčková)

(Pozvánka

Diecézní setkání dětí 8. června 2019 v Hradci Králové

Na přání katechetů a rodičů se po tříleté přestávce do Hradce Králové znovu vrací Diecézní setkání dětí, které má v Královéhradecké diecézi již svou letitou tradici. Zvláště katecheti a rodiče z míst, kde je málo dětí, nás prosili o znovuobnovení tohoto setkání.

Letošní setkání, které **Katechetické a pedagogické centrum** Biskupství královéhradeckého tentokrát realizuje ve spolupráci s **Papežskými misijními díly**, projektem **Adopce na dálku** a rádiem **Proglas**, se uskuteční v sobotu **8. června 2019 v Hradci Králové**.

Začínáme v 9 hodin zdravicí a mší svatou s otcem biskupem Janem Vokálem v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Velkém náměstí a končíme ve 14 hodin tamtéž. Mezi tím budou mít děti možnost procházet různými stanovišti, která pro ně připravily pracovnice Katechetického a pedagogického centra spolu s externími lektory. Při mši svaté bude účinkovat Schola kostela Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové ve spolupráci se scholou Církevní základní školy v Hradci Králové.

Téma setkání jsme tentokrát zaměřili na misijní činnost. Vyplývá to z výzvy papeže Františka, který zdůrazňuje, že každý pokřtěný člověk je povolán k tomu, aby byl misionářem. Dále připomíná, co znamená být misionářem: Neboj se, nemusíš hned opustit všechno a všechny, co máš rád, a odjet kamsi do daleké Afriky. Být misionářem znamená udržovat naživu touhu po Pánu Ježíši a předávat ji dál. (Převzato z příručky „Pokřtění a poslání“ vytvořené kolektivem pracovníků PMD v ČR na základě dopisu papeže Františka, který vyzývá k všeobecné obnově misijní činnosti a přeje si, aby se říjen 2019 celosvětově stal Mimořádným misijním měsícem, kterému by měla předcházet celoroční příprava). Proto i hlavní motto setkání „Opustit svůj břeh“ se nese v duchu evangelizace. Mezi jiným si děti budou moci vyzkoušet, jak evangelizovat prostřednictvím různých sdělovacích prostředků, ale i poznávat, jak mohou být misionáři ve svém okolí.

Program setkání

8:30	registrace
9:00–9:15	zahájení v kostele Panny Marie
9:15	mše svatá v kostele Panny Marie
10:15	registrace
10:30–13:30	program na jednotlivých stanovištích
13:00–13:30	oběd z vlastních zásob
13:30–14:00	závěr v kostele Panny Marie

Pesachový seder na faře v Bojanově

V předvečer Zeleného čtvrtku letošních Velikonoc (17. dubna Léta Páně 2019) se na faře v Bojanově poprvé uskutečnil sederový večer. Pesachový seder je rituální večeře, kterou Židé slaví příchod svátku Pesach, při níž si připomínají vyvedení Izraelitů z Egypta. Seder (hebr. řád, pořádek) má přesně stanovený průběh a pořadí jednotlivých úkonů, se kterými se účastníci během večera seznámili a mohli tak poznat způsob, jakým Židé prožívají a slaví pesachový seder po tisíciletí a jak jej pravděpodobně slavil i Ježíš se svými učedníky.

Role hostitele se ujal P. Štefan Brinda, který poskytl zázemí na bojanovské faře, a také se chopil vedení sederového pořádku a jednotlivých předepsaných požehnání. Při stylizované sederové večeři byly podávány tradiční pokrmy – zroa (jehněčí kost s kousky masa), bejca (vařené vejce), maror (hořké byliny, např. salát a rukola), karpas (např. ředkvička) a charoset (směs jablek, ořechů, rozinek a červeného vína), dále byla na stole připravena slaná voda (majim) a na ukázkou sederový talíř s hebrejskými názvy jednotlivých pokrmů. Účastníci sederové večeře mohli také ochutnat košer macesy z Izraele a mezi čtyřmi předepsanými poháry vína bylo, mimo jiné, naléváno košer víno z vinařství v Chrámcích.

Dvě a půl hodiny trvající setkání bylo kromě zmíněných předepsaných požehnání prokládáno četbou příběhu o vyvedení z Egypta z Druhé knihy Mojžíšovy, zpěvem žalmů a všichni přítomní si zazpívali tradiční pesachovou píseň Dajenu (Nám by stačilo). Hudebního doprovodu žalmů a písní se ujal bojanovský regenschori Josef Honzíček. Na závěr sederového večeru zaznělo z úst všech účastníků tradiční La šana ha-ba beJerušalajim! – Příští rok v Jeruzalémě! Kéž by toto přání mohlo být vyslyšeno a příští rok bychom se „v Jeruzalémě“ – tedy na faře v Bojanově mohli opět všichni setkat.

Poutní místo patrona hasičů v Horní Rovni

V Horní Rovni u Pardubic vzniká poutní místo hasičů, jehož vznik iniciovala Asociace svatého Floriána.

Bližnímu ku pomoci – vlasti ku prospěchu! Tak zní heslo motivující práci všech členů hasičských sborů, podle nichž je v boji se živly potřeba každá pomoc, a právě proto jsou hasiči nejčastějšími žadateli o požehnání praporů, aut a ostatních hasičských potřeb. „S velikou věrností a ctí slaví hasiči svého patrona sv. mučedníka Floriána. A letos, v den svátku sv. Floriána 4. května, se dostalo českým hasičům veliké pocty. Delegaci hasičů z Asociace svatého Floriána byla v Krakově předána relikvie svatého Floriána, aby se k němu v Čechách ještě více rozrostla úcta a aby hasiči nemuseli ke svému patronovi putovat až do Polska“, řekl k této významné události P. Jakub Polívka, duchovní správce farnosti v Horní Rovni, který relikviář s kostí sv. Floriána za hasiče z ruky krakovského arcibiskupa Marka Jędraszewského převzal.

(Protože se jednalo o převoz ostatků do jiné země, musel relikviář převzít kněz; archiv farnosti Horní Roveně)

Relikvie pro české hasiče bude uložena v Horní Rovni ve farním kostele sv. Kateřiny, aby tak mohlo vzniknout celonárodní hasičské poutní místo. Spolu s Čechy obdrželi ostatky sv. Floriána také slovenští hasiči pro řeckokatolickou farnost v Bardějově. „Svatý Florián je pohřben v Krakově a stal se patronem města Krakova, kde je chován ve veliké úctě. Česká a slovenská delegace hasičů se u Poláků těšila takové vážnosti, že vyzdvihli z pokladu katedrály na Wawelu lebku svatého mučedníka Floriána, aby ji mohla česká a slovenská delegaci zbožně uctít. Byl to zážitek těžko opakovatelný a těžko popsateľný“, přiblížil nedávné události v Krakově P. Polívka, podle něhož v současné době probíhají přípravy na uložení ostatků patrona hasičů v kostele v Horní Rovni, aby se první podzimní národní hasičská pouť stala důstojnou oslavou patrona hasičů.

Pavel J. Sršeň)

Setkání maminek s dětmi

Zhruba před rokem se z popudu jedné maminky začaly scházet matky s malými dětmi na Hoješíně. Setkáváme se v dopoledních hodinách jedenkrát za čtrnáct dní v počtu 6 maminek zblízka i zdaleka u Školských sester sv. Františka. Scházíme se k modlitbě a k přátelskému popovídání. Modlitbu vede sestra Gratia a sestry Terezie a Ancilla se věnují dětem v době, kdy se jejich maminky modlí. Modlitba probíhá podle brožurky hnutí Modliteb matek, zpíváme křesťanské písně a závěrem odevzdáváme lístečky se jmény našich nejbližších do košíčku, neboli do Božích rukou. Chceme svoje děti a problémy odevzdávat Pánu.

Doba rodičovské „dovolené“ je mnohdy náročná a duchovní posila a podpora od ostatních maminek je v tomto období velmi důležitá. Je skvělé, že můžeme každých čtrnáct dní „načerpávat nové síly do svých mateřských povinností u Školských sester na Hoješíně.

Tereza Vostrovská, Sobětuchy)

Pracovní schůzka s diecézním biskupem

(Pravidelné setkání diecézního biskupa Jana Vokála s nejbližšími spolupracovníky bylo v květnu pojato jako výjezdní; tentokrát se všichni sešli v Koclířově, v sídle Českomoravské Fatimy)

Ubytování pro studentky v Hradci Králové

Studujete nebo budete studovat střední či vysokou školu a hledáte ubytování? Využijte nabídku Salesiánského domova mladých v Hradci Králové.

Salesiánský domov mladých

v Hradci Králové

nabízí ubytování studentkám vysokých, vyšších odborných a středních škol.

Charakteristika:

- rodinné prostředí
- dobré podmínky pro studium
- křesťanské hodnoty

Nabízíme:

- ubytování v dvoulůžkových a třílůžkových pokojích
- k dispozici: studovny, knihovna, kuchyň, kaple, společenský sál, klavír, zahrada, hřiště
- připojení k internetu, zastávka MHD přímo před domem

- menší počet ubytovaných: klidné prostředí pro studium, individuální přístup, osobní vztahy
- možnost smysluplného prožití volného času: společné oslavy, zájmové kroužky, sportovní vyžití, přednášky, vzdělávací, duchovní a kulturní aktivity
- možnost lidsky růst, hledat smysl života, příp. hledat a prohlubovat vztah k Bohu

Zřizovatel:

Kongregace Dcer P. Marie Pomocnice (sestry salesiánky), více na sdmhk@volny.cz, telefon: 731 625 923, web:

www.sdmhk.cz

„Bůh přebývá ve chválách svého lidu“

MODLITBA CHVAL

SLATIŇANY
KLÁŠTER SESTER
FRANTIŠKÁNEK

VŽDY 3. NEDĚLE
OD 18:00
23.6., 21.7.
15.9., 20.10.
17.11., 22.12.

Kontaktní osoba: S: Gratia 733755824, www.homes-p-slatiny.cz
Cesta: na vlakovém spojení Pardubice – Havlíčkův Brod

◀ Téma života pro ostatní, života nového člověka v nové společnosti bylo středem setkání v Rokoli

Schönstattské rodiny se setkaly v Rokoli

V Rokoli proběhlo o minulém víkendu Evropské fórum schönstattských rodin, při kterém se setkali zástupci rodin z jednotlivých zemí a také za každou zúčastněnou zemi kněz a řeholní setra, pracující s rodinami v rámci pastorační práce.

Setkání slouží k výměně zkušeností a přednesení zajímavých témat pro práci s rodinami. Tato setkání probíhají jednou ročně. Jeden rok v Německu v Schönstattě, další rok v jiné zemi, tentokrát tedy ve východočeské Rokoli.

„Letos slavíme 100 let od založení schönstattského hnutí. Stavební kameny hnutí jsou tři: volíme cestu svatosti; žijeme autentické vazby; rozhodujeme se pro misijní působení. A na tom jsme chtěli postavit letošní setkání v České republice. Připravovali jsme toto setkání společně se Švýcarskem, se kterými máme společné kořeny a podobné dějiny vzniku hnutí v obou zemích. Náš zakladatel v roce 1912 mluvil o novém člověku v nové společnosti a tehdy prohlásil ke skupině bohoslovců, že je třeba se společně vychovávat a že to znamená, že i on jako vychovatel se chce rovněž vychovávat ve společenství ke svobodnému a pevnému kněžskému charakteru“, řekla k filosofii hnutí Kateřina Stejskalová.

A právě téma života pro ostatní, života nového člověka v nové společnosti bylo středem setkání v Rokoli. Tato myšlenka se dostala i do loga hnutí, kde se členové nové rodiny drží za ruce se spoustou dalších rodin a obkružují tak celou zeměkouli. Jednotliví zástupci zemí tak v Rokoli svědčili, co se za posledních pět let právě v tomto duchu v jejich zemi změnilo, jaké projekty se tématu týkají, což se všem stalo inspirací a povzbuzením do dalších let práce a služby.

Pavel J. Sršeň ▶

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

■ 17.–24. 8. 2019

Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt, Janské Lázně

Oblíbený prázdninový pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt (pro prarodiče, rodiče a děti) s bohatým programem proběhne v Marianu v Janských Lázních. Nabízíme poslední volné pokoje.

■ 10.–16. 10. 2019

Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd na Kanárské ostrovy

Mimořádný letecký zájezd na ostrovy Tenerife a Gran Canaria, který bude duchovně doprovázet královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Kapacita je již z poloviny zaplněna. V případě zájmu doporučujeme neváhat.

Kontakt:

Velké náměstí 32, 500 03 Hradec Králové,
tel.: 495 063 661, 737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz, www.dcschk.cz, www.simeon.cz

SOS modlitby seniorů v Hradci Králové

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové zve ke společným SOS modlitbám za vaše aktuální potřeby a potřeby vašich rodin, přátel, ale i všech lidí na celém světě. Modlitby probíhají každý měsíc v Hradci Králové v Novém Adalbertinu (v kapli sv. Vojtěcha) společně s modlitbami za český národ a mír ve světě.

Kdo se s vámi bude modlit? Pracovnice Centra pro seniory dle možnosti společně s knězem, spolupracovníci Centra pro seniory, senioři a další zájemci. Připojit se k nám můžete i na dálku. Pozvánku k modlitebnímu společenství a intence zveřejníme každý měsíc na webových stránkách Diecézního centra pro seniory www.dcschk.cz a na webu pro aktivní třetí věk www.simeon.cz.

Svoje úmysly, za které se budeme modlit, můžete posílat na e-mail Centra pro seniory dcs@bihk.cz nebo je sdělit na telefonu 495 063 661. Pojďme společně pomáhat prostřednictvím modliteb všem, kdo naši duchovní pomoc potřebují. „*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Mt 18,20–20)

Termín příštího setkání je vždy zveřejněn na webu biskupství, www.bihk.cz. A poděkujeme také za všechny přijaté dary...

Celostátní setkání Papežského misijního díla dětí přineslo nové nadšení

V dubnu proběhlo na Erlebachově boudě v Krkonoších Celostátní setkání Papežského misijního díla dětí (PMDD) v ČR pro vedoucí děti z PMDD. Opět bohatý program pro skoro čtyři desítky vedoucích Misijních klubek z celých Čech a Moravy připravili národní ředitel PMD Leoš

Halbrštát s diecézní ředitelkou PMD v královéhradecké diecézi Bronislavou Halbrštátovou, která celé setkání moderovala a starala se o misijní výzdobu nejen kaple, kde probíhaly modlitby a mše svaté. Tu páteční sloužil P. Petr Stejskal z Rychnova nad Kněžnou, z jehož duchovního programu, probíhajícího od pátku do soboty, načerpali přítomní do finise před začátkem Velikonoc sílu a odhodlání nebát se plně odevzdat Bohu a pravdivě přistupovat k odpuštění. Nedělní mši svatou sloužil P. Petr Fiala vojenský kaplan Posádkového velitelství Praha, který zdůraznil důležitost svědectví života podle evangelia druhým a hovořil o bohatství Božího milosrdenství.

Po ubytování a vzájemném pátečním seznámení program pokračoval blokem duchovní formace, vedené P. Petrem Stejskalem zakončeným mší svatou za radostného doprovodu klavíru, flétny a kytary.

Na sobotní dopoledne připravil národní ředitel PMD Leoš Halbrštát prezentaci o Papežských misijních dílech, která zahrnovala podrobnosti o jednotlivých dílech, jejich zakladatelích, projektech, vysvětlil rozdílnost mezi organizacemi misijními a humanitárními a hovořil o významu Mimořádného misijního měsíce října 2019 vyhlášeného papežem Františkem. Následovala prezentace o Papežském misijním díle dětí Bronislavy Halbrštátové s praktickými ukázkami, jak děti z Misijních klubek zapojovat ve farnostech do liturgie během celého roku. Fotografie doprovázely jednotlivé tradiční misijní aktivity PMDD jako jsou např. Misijní jarmarky apod. nebo jak pracovat s misijními symboly při výzdobě liturgických prostor. Účastníci setkání se dozvěděli, kde hledat informace a náměty k práci s dětmi – na webu missio.cz. a na facebooku PMD.

Sobotní odpoledne využili vedoucí Misijních klubek k odpočinku či výletu do hor. Podvečerní program začal projekcí filmu PMD z prostředí dětí žijících na ulicích Manily „Filipínské rugby – hra o život“. O filmu hovořil jeho tvůrce kameraman Martin J. Rýznar, který se svou ženou Kateřinou pracuje na měsíčníku Papežských misijních děl Missio magazínu. Ten je vysílán na Televizi Noe každý měsíc v několika reprízách a přináší mnoho aktualit ze světa misí u nás a ze zahraničí. Další část duchovní

(Ze setkání Papežského misijního díla dětí; foto: Archiv PMD)

formace vedené P. Petrem Stejskalem na téma odpuštění pokračovala v hotelové kapli. Po ní následovala práce ve skupinkách, kde si vedoucí vyměnili zkušenosti s prací v Misijních klubech ve svých farnostech. Závěr sobotního dne patřil filmu „Otevřená duše Mexika“ kameramana Jana Štindla, který vznikl z loňské misijní cesty do Mexika, kdy tým PMD mapoval práci českého misionáře mezi mayskými kmeny.

„Horské klubání bylo naplánováno tak, aby zde účastníci načerpali jak teoretické vědomosti o PMD, prožili duchovní obnovu, tak si odpočinuli a nečerpali energii. Myslím, že vše klaplo. A všichni odjížděli nadšení.“ říká Leoš Halbrštát.

Setkání vedoucích končilo nedělní mší svatou, kterou sloužil P. Petr Fiala. Slavila se Květná neděle a zazněl trochu netradičně pašijový příběh o utrpení Krista, do kterého se zapojili všichni přítomní. Velké poděkování za Horské klubání patří manželům Tomáškovým a jejich pracovníkům a všem, kteří jakýmkoliv způsobem letošní pobyt účastníků setkání PMDD podpořili.

Letošní celostátní setkání bylo velkým povzbuzením, duchovním občerstvením, poučením a inspirací pro všechny zúčastněné, kteří mohou načerpaný elán a informace předávat v další práci s malými misionáři!

Papežská misijní díla v ČR

Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882
pmd@missio.cz, www.missio.cz
FB: PapezskaMisijniDila

Sestry v domácí péči si zaslouží stejnou mzdu jako v nemocnicích

Zdravotní sestry v domácí péči jsou od loňského srpna ve stávkové pohotovosti. Důvodem je nespravedlivé ohodnocení jejich práce ze strany zdravotních pojišťoven. K protestu Charity ČR, Asociace domácí péče a České asociace sester se připojily také naše Charity a od dubna nosí sestry i jejich kolegové červenou mašli. Ta symbolizuje svázanost s lidmi, o které pečují, ale i to, že mají při své často velmi náročné a obětavé práci svázané ruce.

Na aktuální problematiku poskytování domácí péče jsme se zeptali **Bc. Dity Kujovské**, vrchní sestry Charitní ošetrovatelské služby (CHOS) v Trutnově, která je také koordinátorkou středisek CHOS v naší diecézi.

„Jak se proměnila domácí péče za poslední roky?“

Oblastní charita Trutnov provozuje domácí zdravotní péči už více než 20 let. Od té doby ale zaznamenala již spoustu změn. Tým se rozrostl na počet dvanácti stálých zdravotních sester, počet pacientů skýtal v loňském roce bezmála 800 lidí, u nichž bylo za rok provedeno více než 33 000 návštěv.

Dnešní práce našich sester je na hony vzdálená filmu „Domácí péče“. Všechny návštěvy, jejich charakter, cíl a frekvenci ordinují lékaři. Vždy se jedná výhradně

o odborné výkony vyžadující odborné znalosti, orientaci v moderních postupech, vysokou profesionalitu, flexibilitu a v neposlední řadě i značnou psychickou odolnost.

„Co vše musí sestra v domácí péči zvládnout?“

Sestřičky v domácí péči nemají za zády lékaře, jako je tomu na nemocničních odděleních. V terénu jsou samy za sebe a nezřídka se musí umět rozhodnout ve složitých situacích. Pracují 24 hod denně, 7 dní v týdnu, přičemž se ve službách střídají. Někdy narážejí kromě řešení zdravotních potíží i na složitou sociální situaci pacientů. Díky širokému spektru služeb poskytovaných Charitou lze ale tyto situace operativně řešit některou ze sociálních služeb, což je pro pacienty přínosem.

Práce sester v domácí péči je o to náročnější, že nejde o rutinní opakování úzkého spektra výkonů. Terénní práce zahrnuje spousta výkonů od odběrů krve, aplikace injekcí, převazů, péči o stomie a katetry, RHB až po aplikace infuzí, ošetřování portů a centrálních žilních katetrů. V současné době jsou totiž do domácí péče propouštěni i pacienti, kteří by ještě před pár lety museli zůstat v nemocnici. Doba hospitalizace se výrazně zkrátila a doma se tak ocitají lidé, jejichž zdravotní stav by ještě nedávno

„Bc. Dita Kujovská, vrchní sestra Charitní ošetrovatelské služby (CHOS) v Trutnově a koordinátorka CHOS v naší diecézi. Foto: archiv Oblastní charity Trutnov“

vyžadoval výhradně péči na lůžku některého zdravotnického zařízení. Takovým příkladem jsou kvadruplegičtí pacienti nebo pacienti odkázaní na umělou plicní ventilaci.

„Jak velký rajon máte na starosti?“

Charitní sestřičky nepečují jen o občany Trutnova. Díky spolupráci s Oblastní nemocnicí Trutnov, Fakultní nemocnicí v Hradci Králové a hlavně mnoha praktickými lékaři, jezdí i do okolních obcí

Pokračování na straně 32 >>>

»»» Pokračování ze strany 31

v okruhu 25 km. Kromě zvládnutí sester-ské práce, tak musí být i zdatnými řidičkami, které si poradí za každého počasí a v každé denní a noční době i v náročném horském terénu.

V celé hradecké diecézi pak provozují Charity celkem 13 středisek domácí péče – charitní ošetrovatelské služby, v nichž pracuje 189 zdravotních sester, které ročně vykonají u 8436 pacientů 386 922 návštěv. Jedenáct středisek charitní ošetrovatelské služby poskytuje také domácí hospicovou péči nebo služby mobilního hospice.

” Potýkáte se s nedostatkem sester?

Čím náročnější tato práce v posledních letech je, tím méně je bohužel ohodnocena. V médiích sice zaznívají zprávy o navyšování mezd do zdravotnictví, ale mlčí se o tom, že sester v domácí péči se to vůbec netýká. Více než deset let totiž zde k žádnému navýšení nedošlo. Naše kvalifikované sestry pak odchází pracovat do nemocnic nebo ze zdravotnictví vůbec.

Nutno podotknout, že mzdy našich sester se generují z úhrad od zdravotních pojišťoven, které značně ušetří už na tom, že

Ke stávkové pohotovosti se připojily také sestry v hradecké domácí péči. Foto: J. Karasová

je pečováno o pacienty mimo nemocniční zařízení a za druhé na tom, že nám tuto péči prostě uhradí jen částečně. Náklady na pohonné hmoty, zdravotnický materiál, energie, vzdělávání personálu už se za posledních deset let znásobily, úhrady ale ne. A z čeho pak ohodnotit sestřičky tak, jak by si zasloužily, nebo alespoň tak, jako ty v lůžkových zařízeních?

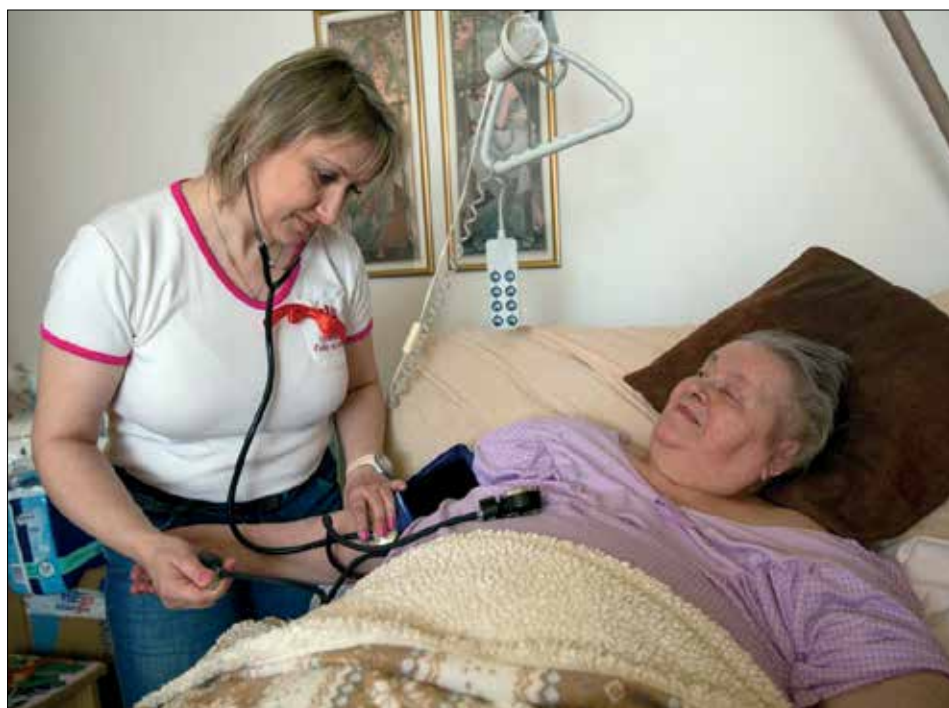
” Hrozí opravdu kolaps domácí péče?

Právě z důvodu hrozícího kolapsu domácí péče se Diecézní charita Hradec Králové a její regionální Charity nedávno připojily k celostátní stávkové pohotovosti sester domácí péče. Dosavadní opakovaná jednání se zástupci zdravotních pojišťoven i slibovaná podpora Ministerstva zdravotnictví ČR jsou ale stále bez odezvy.

Pro pojišťovny se přitom jedná o relativně malé peníze – celá domácí péče tvoří 0,7 % výdajů zdravotního pojištění. Ovšem pro nás jde o částky likvidační. Když se domácí péče zhroutlí, bude stát pro pacienty potřebovat dvakrát víc lůžek, než má pro následnou péči nyní.

Záleží nám na našich společných pacientech, a proto věříme, že i sestrám domácí péče budou vytvořeny důstojné podmínky pro výkon tak náročné práce.

Ptala se Jana Karasová)

Stávková pohotovost sester v domácí péči; foto: Jakub Žák, Charita ČR

Více také na www.hk.caritas.cz
a na <https://www.charita.cz/stavkova-pohotovost/>.

(AKTUALITY)

Kamínková benefice pro Sluníčko

Hradec Králové: Oblastní charita Hradec Králové všechny srdečně zve na tradiční kamínkovou benefici pro Sluníčko, která se uskuteční **26.–27. června od 17:30 hodin v Žižkových sadech** u fontány v centru Hradce Králové. V uvedené dny se budou prodávat omalované kamínky od dětí i dospělých.

Na benefiční aukci, která proběhne 27. 6. v 17:30 hodin si můžete zakoupit i omalované kamínky od známých výtvarníků a osobností. Kamínek přislíbili Michael Rittstein, Matěj Macháček, Miloš Šejn, Barbora Dohnalová, Václav Švankmajer, Eliška Podzimeková, Klára Sedlo, Dagmar Medzvecová, Lucie Staňková, Josef Bavor, Petr Zlamal, Roman Franta, Jan Homola, Pavel Čech, Zdeněk Šplíchal, Leoš Suchan, Josef Zlamal, Sonya Večtomov, Jan Harant, Karel Jerie, Vendula Hegerová, Veronika Šrek Bromová, Marcela Burdová, Vlasta Kahovcová, Petra Černocká, Michal Burget, Dagmar Jirousková, Pavel Pucholt, Jitka Skuhřavá, Lukáš Miffek, Martin Mainer, Petra Vybíhalová, Jiří Kristen, Zdeněk Jirků a další.

Výtěžek prodeje kamínků z obou akcí bude využitý na nákup pomůcek pro děti s postižením. Středisko rané péče Sluníčko poskytuje zdarma pomoc rodinám pečujícím doma o děti s postižením do 7 let věku. Poradkyně dojíždí domů za rodinami po celém Královéhradeckém kraji, kde s dětmi pracují, cvičí a jsou velkou oporou i rodičům.

Více na www.charitahk.cz. Přijďte si pro krásný kamínek. Udělejte radost sobě a pomozte dětem.

Petra Zíková)

Charitní běh Jarmila Běhoděje

Polička: Přiznáváme se vám. Někteří naši pracovníci propadli sportu. A to do té míry, že v něm i závodí. Speciálně běhu se věnují minimálně tři ženy a mnoho dalších o svém záměru protáhnout si tělo alespoň zasvěceně mluví. Proto v Oblastní charitě Polička

vznikla iniciativa uspořádat běžecký závod. Pak už jen stačilo objevit významného „patrona“, po němž sportovní meeting pojmenovat a Charitní běh Jarmila Běhoděje je na světě.

Odehraje se letos **8. června od 13 hodin v lesoparku Liboháj za Poličkou** a samozřejmě bude beneficí. Už teď je na jeho účtu 21 200 Kč finančních a za 6 500 Kč věcných darů od štědrých mecenášů. Užitek ze sportu poplyne do AC dílen a Denního stacionáře ke klientům s mentálním postižením na taneční a pohybovou terapii.

A protože závod je zároveň charitní událostí, bude sportovní duch povznesen ještě výše. Jednotlivé rozběhy odstartuje sám pan farář Tomáš Enderle. Za symbolické startovné pouhých 50 Kč si děti změří síly na trati dlouhé 800 m a dospělí budou zdolávat 6,6 km v členitém, zato krásném přírodním terénu „poličské hory“. Myslíme i na neběžce, kteří se mohou svižnou tříkilometrovou procházkou vydat lesíkem až ke kapličky na Jelínku. Ta bude pro tento okamžik otevřena a obsazena „domorodcem“, jenž přichází o stavbě a jejím účelu zasvěceně pohovoří.

Ať už běžmo, nebo pěšmo, na navrátilivši v cíli čekají odměny za účast a na vítěze ovace a výstup na „bednu“. Během rozběhu jsme připraveni závodícím rodičům pohlídat děti a zabavit je zajímavými úkoly na překážkové dráze nebo ve tvořivé dílničce, či malováním na obličej. A kde je výdej, musí být i příjem. Sportovce i fanoušky nakrmíme klobásami, guláškem nebo skvělými palačinkami. Pomůže nám při tom spousta dobrovolníků.

Závěr fyzicky vypjaté akce vyvážíme možností osvěžit se v „kulturní lázni“ unikátního koncertu dvou pěveckých sborů Chorus Minor z Levoče a Vlastimil z Litomyšle. Zazpívají v kostele sv. Michaela v Poličce v podvečer v 17 hodin. Doufáme, že sportovcům zbude dostatek sil, aby se na něj z Liboháje přesunuli. Více také na www.policicka.charita.cz.

Tak přijďte i vy a prožijte s námi pestré odpoledne. Možná, že se dostaví i sama běžecká legenda Jarmil Běhoděj. Kdo ví?!

Štěpánka Dvořáková)

KALENDÁŘ NA ČERVEN

Kuks

- 8. června, Koncert sopranistky Jany Veberové
18 hod., kostel Nejsvětější trojice

Zazní skladby W. A. Mozarta, F. Schuberta nebo A. Dvořáka. Varhanní doprovod Martin Strejc. Rezervace vstupenek: eva.cepickova@post.cz. Výtěžek podpoří Domov sv. Josefa v Žirči. Více na www.domovasvatehojosefa.cz.

Kutná Hora

- 16. června, 3. Sklenářův den, 13–18 hod.,
Sklenářův Dolík (ul. Do Polí, Horní Žižkov)

Den plný aktivit pro malé i velké – hry a poznávačky, střelba z luku, chůdy, rébusy a kvízy, stavba věže, opékání. Pořádá ji Oblastní charita Kutná Hora, Skaut a další organizace. Více na www.kh.charita.cz.

Hradec Králové

- 26.–27. června, Kamínková benefice
od 17.30 hod., Žižkovy sady u fontány

Benefiční prodej kamínků a aukce omalovaných kamínků od známých výtvarníků a osobností, která se koná 27. června od 17.30 hod. Výtěžek bude využitý na nákup pomůcek pro děti s postižením, kterým pomáhá Středisko rané péče Sluníčko Oblastní charity Hradec Králové. Více na www.charitahk.cz.

Litomyšl

- 1. června – 26. července

Výstava „Za naše úspěchy vdčíme Vám“

kostel Povýšení sv. Kříže. Nová výstava příběhů osmi úspěšných absolventů projektu Adopce na dálku® Diecézní charity Hradec Králové (út–so 10–18, ne 13–17 hod.). Více na www.adopce.hk.caritas.cz, facebook: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

Králíky

- 2. května–30. října, Výstava Svět indických dětí,
poutní kostel na Hoře Matky Boží

Putovní výstava fotografií a příběhů indických dětí na podporu projektu Adopce na dálku® Diecézní charity Hradec Králové. Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

Žireč u Dvora Králové nad Labem

- duben–říjen, Zazijte příběh v Areálu Žireč

Areál Žireč je opět otevřen veřejnosti. Cyklomuzeum, zámecký park, bylinkovou zahradu a Café Damián můžete navštívit od dubna až do října denně kromě pondělků od 9.30 do 17.00 hod. Více na www.arealzirec.cz.

☛ Dárci Diecézní charity Hradec Králové pomohli od roku 2000 již téměř 6500 indických dětí k lepšímu vzdělání.

Nová výstava indických příběhů

Litomyšl/HK: Od soboty 1. června bude v kostele Povýšení sv. Kříže v Litomyšli k vidění nová výstava příběhů z Indie „Za naše úspěchy vdčíme Vám“. Diecézní charita Hradec Králové tímto způsobem vypráví příběhy osmi úspěšných absolventů projektu Adopce na dálku®. Výstava zůstane v Litomyšli až do 26. července. Pro veřejnost bude přístupná vždy od úterý do soboty v čase 10–18 hodin a v neděli od 13 do 17 hodin. Další zastávkou putovní výstavy budou nedaleké České Heřmanice.

„Z těch krátkých příběhů vyzařuje vděčnost, naděje a touha pomáhat dalším lidem,“ říká vedoucí projektu Adopce na dálku® Vojtěch Homolka, který se s řadou dnes již dospělých absolventů charitního projektu sešel osobně: „Mnozí z nich prožívali v dětství těžké chvíle kvůli nemoci nebo úmrtí jednoho z rodičů. Naštěstí se jich ujali indiští partneři našeho projektu a na dálku je podporovali naši dárci. Když se pak tito mladí lidé postavili na vlastní nohy, začali někteří sami finančně podporovat chudé děti a další jim ve svém volném čase pomáhají třeba s domácími úkoly.“

K některým příběhům jsou k dispozici také krátká videa s českými titulky ([youtube.com/AdopceNaDalku](https://www.youtube.com/AdopceNaDalku)).

Dárci Diecézní charity Hradec Králové pomohli od roku 2000 již téměř 6500 indických dětí k lepšímu vzdělání. Dlouhodobá podpora dárců má smysl. Z absolventů projektu se v řadě případů stávají učitelé, zdravotní sestry, účetní nebo strojní inženýři. Dnes jsou z nich sebevědomí lidé, kteří se dokážou postarat o svoje rodiny a jsou přínosem pro celou indickou společnost.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

Vojtěch Homolka)

XV. ročník mezinárodního festivalu

HUDEBNÍ LÉTO

9. 6. – 18. 8. 2019

v kostele sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci
VÝROČÍ S HUDBOU ČESKÝCH MISTRŮ

9. 6. 2019 v 17.00

FESTIVALOVÉ LAUDATIO

Josef Suk: Pod jabloní, Antonín Dvořák: Te Deum, op. 103 a další
Komorní filharmonie Pardubice a Symfonický orchestr Konzervatoře Pardubice
Spojené pěvecké sbory, sólisté, dirigent: Tomáš Židek

23. 6. 2019 v 17.00

Kapela „THE TAP TAP“ – ŘIDITEL AUTOBUSU

externí koncert v přírodním amfiteátru zámeckého parku v Heřmanově Městci

7. 7. 2019 v 17.00

BELFIATO QUINTET

Slavnostní hudba pro dechové nástroje

21. 7. 2019 v 17.00

BAROKNÍ VARHANY V PODÁNÍ DVOU GENERACÍ

unikátní koncert otce a syna / Přemysl a Josef Kšicovi – varhany

4. 8. 2019 v 17.00

APOLLON QUARTET

přední český smyčcový kvartet s italským klarinetistou Claudio Masuttim

18. 8. 2019 v 17.00

POCTA ČESKÉMU BAROKU: J. N. BROSMANN

Czech Ensemble Baroque – vokálně-instrumentální soubor
Roman Válek – dirigent a umělecký vedoucí

Festival se koná pod záštitou 1. náměstka hejtmana Pardubického kraje Romana Línska

GENERÁLNÍ PARTNER:

energeia

HLAVNÍ PARTNEŘI:

PARTNEŘI:

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

photo Marek Olbrzymek

61. NÁRODNÍ FESTIVAL

SMETANOVA LITOMYŠL

13/6 – 7/7 2019

2/7 21.30/zámecké nádvoří

B. MARTINŮ: HRY O MARII

Janáčkova opera Národního divadla
Brno/Český akademický sbor/
Dětský sbor Brno/režie Jiří Heřman/
dirigent Jakub Klecker

14/6 19.00/zámecké nádvoří

A. DVOŘÁK: SVATÁ LUDMILA

Solisté/Český filharmonický sbor
Brno/Česká filharmonie/
dirigent Jakub Hruša

předprodej v síti Ticketportal, na tel.: 461 616 070 nebo na www.smetanovalitomysl.cz